

STEFFIE UIT TIROL



C. M. van den Berg - Akkerman

STEFFIE UIT TIROL



ISBN 90 266 4284 9

C. M. VAN DEN BERG-AKKERMAN

STEFFIE UIT TIROL

Met illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK



1. HET HUIS IN DE BERGEN

Hoog in de bergen van Tirol staan huizen. Ze staan verspreid op de bergruggen en dikwijls heel ver van elkaar.

In een van die huizen woont een aardig gezin: een vader en een moeder en een oma, die in een aangebouwd houten huisje vlak naast het grote huis woont, en dan nog drie kinderen. Die kinderen zijn Steffie, die eigenlijk Steffolina heet maar altijd Steffie genoemd wordt, en haar twee broertjes Hansje en Frans.

Het huis waarin ze wonen staat bij een alpenweide; dat is een bijna vlak grasveld, waarop vee graast: koeien, geiten en ook weleens een pony of een ezeltje.

Tegen de hoge bergen zijn grote bossen met hoge bomen. De vader van Steffie werkt in die bossen. Hij is bosarbeider en ook een klein beetje boer, maar dat laatste is hij voor eigen liefhebberij.

Boven in de bergen is het heel stil. 's Zomers komen er wat wandelaars langs de weg voor hun huis, maar die kun je heus nog wel tellen, zo weinig zijn het er.

Op de bank voor hun huis heb je een prachtig wijd uitzicht. Diep beneden in het dal ligt het dorp, met de grappige, kleine huizen en de kerk, de witte kerk.

Steffie is gewend aan de stilte. Ze is een lief meisje en heeft heldere, blauwe ogen, die vaak dromerig in de verte kijken.

Met haar ouders mag ze weleens mee naar het dorp, als er inkopen gedaan moeten worden. Moeder heeft soms veel nodig en dan gaan ze erheen. Het is een vreselijk lange wandeling, ook al neem je de kortste weg over de berg, en het pad is helemaal niet mooi; er liggen hobbelige keien en er zijn kuilen ook. Soms daal je snel en dan weer langzaam en dan weer ga je door een stuk bos, het is telkens anders. Maar zoetjesaan kom je toch eindelijk beneden en dan ben je al gauw midden in het aardige dorp. Aan de hoofdweg staan de huizen dicht bij elkaar. Het zijn nu gewone huizen – heel andere huizen dan op de berg – en de kerk

is ook gewoon en de school natuurlijk ook. De kinderen die hoog in de bergen wonen, gaan ook in het dorp op school. Maar ze kunnen natuurlijk niet elke dag zo'n verschrikkelijk eind lopen heen en terug. Vooral als het winter is, is dat gewoon onmogelijk . . . 's Winters sneeuwt het namelijk veel in de bergen en dan gebeurt het heel vaak dat de weg onbegaanbaar is.

Het huis van Steffie's ouders ligt soms helemaal ingesneeuwd in de grote, witte bergwereld. Niet zo maar een paar dagen, o nee! Wekenlang liggen de hopen sneeuw opgetast, totdat eindelijk de lentezon komt en de sneeuw doet smelten. Dat is ook weleens gevaarlijk, want dan gaat zo'n berg ijs schuiven en komt opeens omlaag. Dat noemen de grote mensen een lawine, weet Steffie. Daar heeft ze al dikwijls over horen vertellen.

Als er zoveel sneeuw ligt, komt Steffie niet vaak buiten. Ook de geiten houdt vader in de schuur, ja, alle dieren zijn dan binnen. Vader gaat niet naar het bos, hij werkt in de schuur en zorgt dat moeder voldoende brandhout heeft. Trouwens, ook in de zomer is hij hiermee bezig. Als de winter invalt, staan stapels keurig op maat gezaagde blokken hoog opgetast tegen de muur van hun huis, zodat moeder altijd kan stoken.

Dat moet wel, want het kan erg koud zijn in de bergen en bovendien moet moeder ook eten koken op de kachel. Het water in de drinkbak buiten zit vol ijs. Moeder schept het in een emmer en laat het smelten. Ze moeten immers altijd water hebben om te drinken en voor 't eten, maar ook om zich te wassen, en moeder heeft ook water nodig voor de grote was.

Steffie houdt wel van de winter, al weet ze heel goed dat vader en moeder dan veel meer zorgen hebben. Maar de avonden zijn lang, het is vroeg donker en moeder kan zo fijn vertellen; het kan zo gezellig zijn als ze allemaal in de kamer zijn.

Oma is veel bij hen en de broertjes zijn ook leuk. Met hen kan Steffie altijd wel spelen, want ze houdt erg veel van hen.

Ze vindt het niet naar wanneer het buiten sneeuwt en stormt. Steffie voelt zich veilig bij haar vader en moeder en oma. Ze zorgen voor haar, er is altijd genoeg eten en als het erg koud is, warmt moeder een steen in de oven. Die krijgt ze 's avonds mee naar bed en zo heeft ze heerlijk warme voeten. Of ze dan gauw slaapt!

Vader laat haar veel zien. Als de lucht helder is en er veel sterren zijn, pakt hij haar soms op en zet haar voor het raam.

„Kijk eens, Steffie, hoe prachtig de lucht is, hij staat vol sterren, zie je wel?”

„Hoeveel?” vraagt Steffie. „Honderd, vader?”

„O nee, veel en veel meer, duizenden wel, we kunnen ze nooit tellen!”

Steffie weet wel niet hoeveel duizenden is, maar het moeten er verschrikkelijk veel zijn, begrijpt ze.

„Dat zijn allemaal lichtjes van God, hè vader?” zegt Steffie eerbiedig. Want God woont in de hemel, dat heeft oma gezegd en dat gelooft ze.

Zo laat vader haar vaak zien hoe mooi de wereld is. Ook wijst hij haar de bloemen. „Kijk eens, hoeveel kleuren: paarse, gele, witte, blauwe. Zie je wel, meisje, hoe prachtig! En dat groeit allemaal hier en daar mag jij van genieten, Steffie.”

Vader is zo goed voor haar. Op een dag kwam hij met een mooi plan, dat hij allang met moeder besproken had.

„Ik ga een leuk klein kamertje voor je maken boven in ons huis, een kamertje helemaal voor jou!” zei hij.

„Wat fijn!” juichte Steffie blij.

Ze zag hoe vader begon. Wekenlang was hij aan het timmeren. Langs de wand maakte vader een stevig ledikant. Daar moest ze voortaan in slapen en later kwamen er een tafel en een stoel en een paar planken om wat op te zetten. Daarna was haar kamer klaar en Steffie was er dol verrukt mee.

In een van de wanden zit een raam in een diepe nis. Door dat raam kan Steffie de hoge bergen zien. Als het zomer is, lijkt het of ze witte mutsen ophebben, want altijd zijn de toppen wit. Altijd ligt er sneeuw, ook al is het 's zomers nog zo warm.

Steffie kijkt graag naar de bergen. Ze heeft ze stilletjes zelfverzonnen namen gegeven. De twee toppen die dicht bij elkaar liggen en even hoog zijn, noemt ze de tweelingen.

Het kamertje van Steffie is een heel knus hokje. Ze heeft wat aardige plaatjes tegen de wanden geprikt en soms verzint ze bij die plaatjes verhalen. Ja, Steffie vermaakt zich wel. Ze komt de dagen wel door, maar dit kan altijd zo niet voortduren. Dat weet ze wel.

„Je moet naar school!” heeft moeder op een dag gezegd.

„Waarom?” wil Steffie weten.

„Je moet leren lezen en schrijven en sommen maken.”

„En wat nog meer?”

„En zingen en tekenen.”

„O, goed, dat wil ik wel,” zegt Steffie, maar ze denkt: „Het duurt lekker nog heel erg lang voordat het zomer is.”

Maar de winter ging voorbij en het werd lente. De sneeuw smolt overal weg, behalve op de hoogste bergen, en de geiten liepen weer buiten. Vader zaagde hout in het bos en velde weer bomen. En dan komen ook al gauw de wandelaars langs hun huis. Bergtoeristen noemt vader hen. Het zijn dikwijls vreemdelingen en ze praten een andere taal, die Steffie niet kan verstaan. Ze zitten soms op de bank voor hun huis om uit te rusten en drinken uit de waterbak buiten. Ze vragen ook wel of moeder melk heeft, waarvoor ze willen betalen. Maar moeder heeft alleen geitemelk en die lusten ze niet.

Steffie vindt dat raar, geitemelk is heerlijk. Stel je voor dat moeder de geiten niet had, dan kon ze nooit zulke lekkere pap voor hen koken.

Op de bank zitten de vreemdelingen graag. Ze praten wat met moeder, maar 't gaat altijd moeilijk, want ze spreken een andere taal. Ze genieten van het uitzicht. Vóór hen in de diepte ligt het dal met het dorp en rondom hen zijn de hoge bergen die ze „wonderfull” vinden of „formidable”. Steffie moet altijd lachen om de vreemde woorden en de vreemde mensen, want ze doen vaak zo grappig.

Zelf geniet ze eveneens van de zomer. Ze zwerft meestal buiten en plukt weleens alpenroosjes voor moeder of ze zoekt rijpe bosbessen. Daar maakt moeder heerlijke jam van en gelei voor op een taart die ze soms in de oven bakt. Andere dagen helpt ze moeder en speelt ook wel met haar broertjes in huis. Vervelen doet Steffie zich nooit. Voor haar vliegt de zomer altijd voorbij.

Maar nu is het nog niet zover, maar de dag dat ze naar school moet, komt wel dichterbij. Op een ochtend heeft moeder opeens een besluit genomen.

„Steffie, we gaan morgen naar het dorp, samen! Je moet stevige

schoenen hebben en een nieuwe jurk en moeder moet je ook opgeven voor de school bij de hoofdonderwijzer."

„Ja moeder, dat is goed,” knikt Steffie. Ze is blij dat ze mee mag naar het dorp. Natuurlijk gaan ze ook naar tante Martha, de zuster van moeder. O, naar het dorp gaan is altijd wel fijn. Dan moet ze heel vroeg opstaan, want moeder wil bijtijds weg en dan beleeft ze zoveel zo'n dag. Eerst de wandeling en het bezoek bij tante, daarna naar de winkels in het dorp en dan nog naar school. O, het zal een heel prettige dag worden vol afwisseling.

Zodra ze wakker wordt de volgende ochtend springt ze uit bed. Ze gaat eerst even kijken voor het raam of het mooi weer wordt. Maar 't is mistig, dus ze ziet niet veel.

Dan loopt ze vlug naar beneden. Daar vindt ze moeder al bezig met het aanmaken van de kachel. Als het hout brandt, gaat de ketel water op het vuur en moeder maalt de koffiebonen. Ze doet allerlei werk tot het water kookt en de koffie opgeschonken kan worden.

Intussen is vader ook opgestaan. Moeder zet grote sneden brood klaar met plakken worst en gebakken spek. Oma komt er ook bij. Allemaal gaan ze aan tafel. Ze praten samen over de dag die voor hen ligt.

„Zullen jullie voorzichtig zijn?” zegt vader.

„Ach, natuurlijk, dat spreekt toch vanzelf,” zegt moeder.

„'k Heb vooral Steffie op het oog. Bij moeder blijven, hoor,” waarschuwt vader nog eens.

„Ja vader,” zegt Steffie gehoorzaam.

Ze kan niet veel eten vanmorgen, want ze wil het liefst nu maar gauw weg. Vader maakt zich ook klaar om te gaan. Hij stopt een verse pijp met tabak en houdt er een brandende lucifer bij. De eerste rookwolkjes puft hij de kamer in, maar dan staat hij op en neemt afscheid. Hij gaat naar het bos om bomen te kappen en stammetjes te zagen; dat is zijn werk elke dag.

Nu zijn moeder en oma samen, want de broertjes slapen nog.

„Je hoeft je niet te haasten, Klara,” zegt oma tegen moeder. „Je weet dat ik bij de kinderen ben. Doe vooral Martha de groeten en veel genoeg vandaag met elkaar, hoor!”

„Dank je!” zegt moeder opgewekt. „Kom Steffie, ben je klaar?”

Dan gaan we.”

Even later lopen ze over het pad naar beneden. Ze moeten wel ruim twee uur lopen. Ze praten gezellig met elkaar. Natuurlijk over tante Martha, die ze op zullen zoeken, en over Hildegard, het grote nichtje, en de twee neven. En dan ook over de kleine Martha, het jongste meisje, en niet te vergeten oom, die een bedrijf heeft dicht bij huis en die hele mooie dingen maakt.

Dan opeens loopt Steffie vooruit. Speels springt ze over een waternallemisje of ze klautert over een hek. Moeder houdt haar wel in de gaten. Ze hebben allebei een rugzak en Steffie zoekt naar een fijne dikke stok in het bos waar ze langs komen.

Het is eindelijk helder geworden. De mist trekt langzaam op en na een tijd komt zowaar de zon door. Het wordt prachtig weer vandaag, heeft oma vol vertrouwen gezegd voor ze weggingen. Ze krijgt gelijk ook. De laatste slierten nevels trekken weg en de lucht wordt helemaal blauw.

Dan ziet Steffie duidelijk het dorp liggen, vlak bij het meer. Het grote meer waarop je varen kunt tussen de hoge bergen door naar andere plaatsen in de omtrek. Varen met een boot die je verder brengt in de grote wereld, waar Steffie nog nooit geweest is, maar waar moeder wel van verteld heeft.

De wandeling komt tenslotte tot een eind. Door een dicht bos gaat het pad nu snel naar het dorp en opeens staan ze in de hoofdstraat. Nu naar tantes huis. Het ligt wat verderop aan dezelfde weg en ze zijn er al gauw.

Tante staat in de keuken, maar zodra ze moeder en Steffie ziet, komt ze vlug naar hen toe om hen te groeten. Moeder en tante Martha zijn zusters en erg blij dat ze elkaar weer zien.

„Je zult wel trek in koffie hebben,” zegt tante meteen.

„Dat geloof ik en ze ruikt alvast heerlijk,” lacht moeder.

Tante Martha schenkt in en zet het kopje voor moeder neer.

Steffie krijgt melk in een glas.

„k Heb ook een taart gebakken,” vertelt tante.

„Je voelde zeker dat wij komen zouden en toen dacht je natuurlijk: kom, laat ik ze eens fijn trakteren, hè?”

„Ja precies, je lust wel een flink stuk zeker?”

„Graag. k Heb gewoon trek van de wandeling.”

„En niet veel gegeten misschien door de haast.”

Steffie krijgt ook een heerlijk stuk appeltaart, dat ze smakelijk verorbert, want zij voelt echt wel dat ze te weinig gegeten heeft vanmorgen. Kleine Martha zit bij haar. Het is een allerliefst meisje met blonde krulletjes en blauwe ogen.

Steffie houdt veel van haar en terwijl moeder met tante praat, speelt zij met haar nichtje.

„Woon je ver weg?” vraagt Martha lief.

„Jawel, heel hoog op de berg,” vertelt Steffie.

„Wat hebben jullie daar?”

„Een huis natuurlijk en oma en mijn broertjes.”

„En dieren?”

„Ja, ook. We hebben een geit met twee jongen, een witte en een zwarte. Een paar nachties geleden zijn ze geboren. Vind jij geitjes lief?”

„Jawel. Zeg, kom jij bij ons wonen als je naar school gaat?”

Steffie knikt.

„Vind je het fijn?”

„Niet zo heel erg,” zegt Steffie zacht.

„Waarom niet? Moeder is lief en je mag ook met Hildegard spelen en we gaan weleens naar het bos. Het is wel fijn bij ons.”

„Weet ik,” zegt Steffie alleen.

„Heb jij speelgoed?”

„Natuurlijk!”

„Een winkeltje?”

„Nee . . .”

„Een fornuisje dan?”

„Ook niet!”

„Wat dan, zeg, wat heb je dan?”

„Poppen . . . en . . . en overal buiten, alles!” roept Steffie.

„Maar dat is toch geen speelgoed!” verwijt Martha grappig.

„Als je bij ons bent, gaan we samen spelen, hè?”

Steffie knikt weer, maar opeens buigt ze zich naar Martha toe: „Tegen niemand zeggen, hoor, dat ik liever bij moeder blijf,” fluistert ze.

„Waarom niet?” vraagt Martha verwonderd.

„Het is misschien kinderachtig . . . Zeg, jouw moeder bakt net zo lekker taart als mijn moeder.”

„Ja, hè? Als we jarig zijn, doet moeder het ook altijd.”



„Mijn moeder ook. Wij bakken ook brood in de oven. En zeg, poffen jullie weleens aardappels in de as van de kachel?”

„Hildegard wèl, ik niet!”

„O! Ik ga straks met moeder naar de winkels. We gaan een heleboel kopen en daarna gaan we terug. We moeten erg lang lopen voor we weer thuis zijn en dan is het misschien al donker. 'k Zal dan wel meteen naar bed moeten, denk ik . . .”

„Eerst eten toch zeker?” zegt Martha.

„Ja! Komt Hildegard al uit school? Ik ga eens kijken. Dáág, tot straks, Martha!” roept Steffie, terwijl ze op eens van haar kleine

nichtje wegloopt de kamer uit en de keuken door naar buiten. Daar drentelt ze nieuwsgierig wat heen en weer. O, wat is hier alles anders dan bij haar ouders. Ze kijkt er verwonderd naar. De huizen en de winkels staan zo dicht bij elkaar . . . en dan het verkeer . . . De auto's vliegen haar voorbij langs de weg. O, o, wat een drukte en wat een lawaai! Opeens komt Hildegard er aan. Ze ziet Steffie dadelijk. „Hallo Steffie, ben je nu al bij ons?” vraagt ze. „Nee, na de vakantie pas, Hildegard. We gaan inkopen doen in het dorp, moeder is er ook.” „Blijf meteen maar, dat mag best van moeder, zeg!” „Ben je raar, dat wil ik niet,” schrikt Steffie. Hildegard schaterlacht. „Je kunt zeker nog niet van huis!” roept ze plagend. Steffie zegt niets, ze klemt haar lippen stijf op elkaar en kijkt een beetje boos. „We krijgen deze week vakantie en dan word ik meteen verhoogd, ik ga al naar de zesde klas. Wat kom je vandaag hier doen, zeg?” vraagt ze Steffie. „Heb ik al gezegd,” doet Steffie stug. „Ben je van plan om te gaan huilen, als je voor 't eerst naar school gaat?” vraagt Hildegard. Steffie zwijgt opnieuw en kijkt Hildegard alleen maar aan. „Sommige kinderen doen dat, maar dat is vreselijk vervelend, als je dat maar weet,” praat Hildegard verder, terwijl ze voor Steffie uit naar huis loopt. Die komt langzaam achter haar aan. Ze weet niet of ze Hildegard aardig vindt of niet. Ze is al zo groot en ze weet al zo veel, ze is heel anders dan de kleine Martha. Maar als Hildegard later met haar buiten wil spelen, ja, dan wil ze toch graag meedoen. Ze doen verstoppertje achter het huis en de werkplaats van oom. Daar liggen stapels hout en als ze zo spelen, hebben ze toch veel plezier samen, vooral als een paar buurmeisjes dan ook nog meedoen. Wat later komt Klaus, Hildegards broer, naar hen toe. „We moeten eten, komen jullie?” roept hij. In de kamer staat de tafel gedekt. Oom Peter en Karel zijn uit de

werkplaats gekomen, zodat ze met z'n achten aan tafel gaan. Het is een gezellige boel zo en tante heeft voor heerlijk eten gezorgd. Al pratend verloopt de maaltijd, die ongemerkt alle eer wordt aangedaan, want er schiet niet veel over.

„Steffie zal het hier goed hebben,” denkt haar moeder blij. Waar kan haar kind beter wezen, dan bij de zuster van haar eigen moeder? Ze lijken immers sprekend op elkaar? O, ze maakt zich heel geen zorgen daarover en ze zal Steffie gerust laten gaan als het zover is. Hier zal ze thuis zijn, bij tante Martha.

Na het eten gaan ze het dorp in. De winkels zijn dichtbij en er is van alles te koop. Tante Martha gaat mee en samen met moeder kiest ze de kleren die voor Steffie het meest geschikt zijn. Ze moet immers warm gekleed zijn de komende winter! In de schoenenwinkel moet Steffie veel passen, maar tenslotte heeft ze toch de schoenen die haar goed zitten en stevig zijn en waterdicht, zodat ze, als er sneeuw ligt, geen natte koude voeten krijgt.

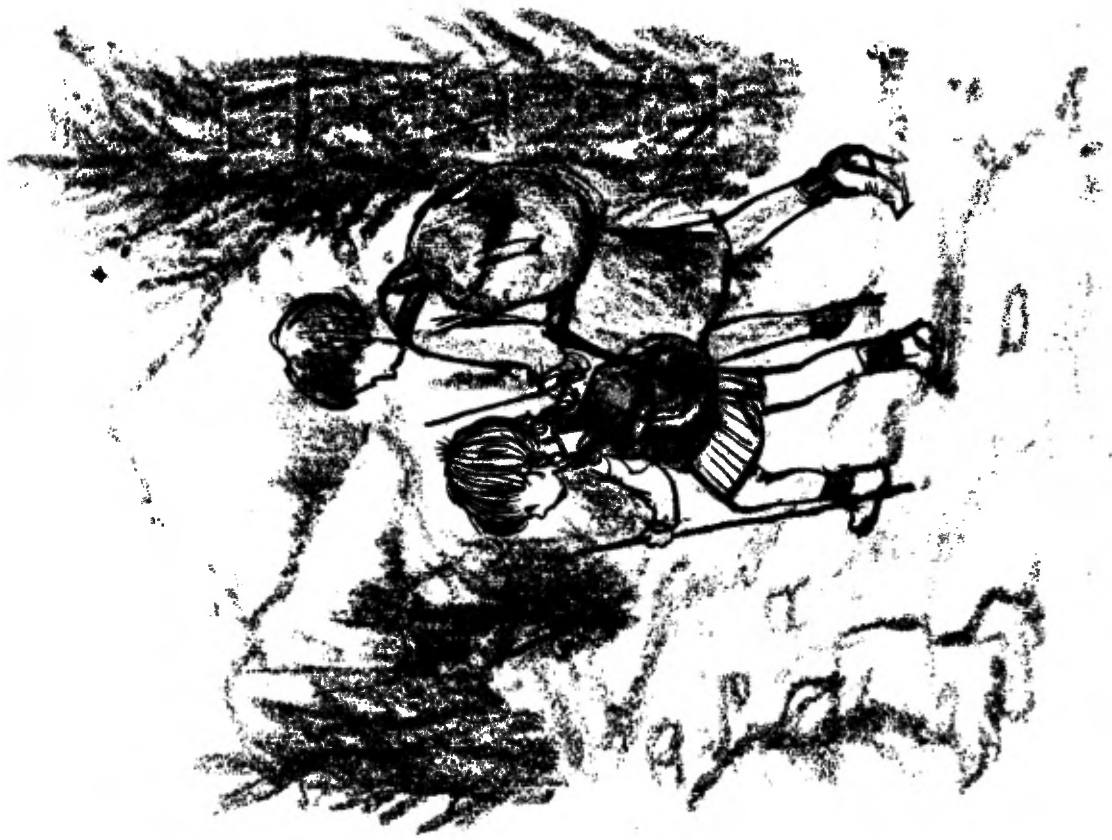
Het inschrijven bij de hoofdonderwijzer op school is spoedig gebeurd. Hij is heel vriendelijk en verstrekt moeder alle gegevens die ze nodig heeft. Daarna staan ze weer op straat.

Moeder slaat nog meer in. Ze moet nog naar de slager en de kruidenier en dan gaan ze, bepakt en beladen, met tante Martha naar haar huis.

Steffie is trots dat ze zoveel gekregen heeft en ze vertelt het aan de nichtjes. Ook haar rugzak zit nu vol. Ze is erg blij met alles. De terugtocht zal zwaar zijn, nu ze stijgen moeten, en dan zo bepakt en bezakt! Voorlopig blijven ze echter nog een poosje bij tante Martha. Moeder vindt het heerlijk dat ze weer eens met haar zuster kan praten, want ze zien elkaar zo weinig.

O, de dag gaat veel te gauw om en veel te vlug wordt het avond. Voordat het donker wordt, wil moeder thuis zijn, anders wordt vader ongerust en ze moeten nog zo'n verschrikkelijk eind lopen voordat ze er zijn. Voor ze weggaan, eten ze nog een paar boterhammen en dan nemen ze haastig afscheid. Ze groeten elkaar hartelijk met een: „Tot weerziens,” en dan gaan ze samen op weg, Steffie en haar moeder.

Ze lopen niet vlug nu. Langzaam en gestadig lopen ze naar boven. Eerst door het bosrijkste gedeelte, dan weer over een open



vlakke met vergezichten die verrassend mooi zijn, nu de zon gaat dalen. Soms staan Steffie en haar moeder even stil. Ze kijken en genieten van het prachtige kleurenspeel rondom hen en praten even. Dan gaan ze weer voort, alsmaar klimmend, stap voor stap.

Steffie loopt net als haar moeder een beetje voorovergebogen. Ze wordt wel moe, maar ze klaagt niet; 't zou toch immers niets helpen. Hoelang de weg is, weet ze terdege en heeft ze niet genoeg om aan te denken onderweg? Had ze niet een fijne dag vandaag bij tante en oom en de nichtjes?

O nee, Steffie zeurt niet over de lange weg. Ze hoort de watterval klateren en soms de schreeuw van een vogel door de stilte. Ze schrikt er niet van, want ze is die geluiden gewend. Ze volgt haar moeder over ieder bruggetje en in elke bocht. En soms passeren ze een wandelaar, die terugkeert naar het dal.

„Grüss Gott,” groet moeder altijd.

De wandelaar groet terug en dan zie je hem al gauw niet meer.

„Heb je het naar je zin gehad bij tante?” vraagt moeder opeens.

„O jawel,” zegt Steffie rustig. „Mam, weet u wie ik het liefste vind?”

„Zeg het maar, Steffie.”

„Kleine Martha, mam.”

„En Hildegard?” polst haar moeder.

„Niet zó erg,” zegt Steffie. En dan opeens met een zucht: „Ik wou dat we er nu waren, want 't is wel erg ver, hè mam?”

„'t Is erg ver, Steffie, maar kijk eens, zie je daar dat huis?”

„Ja!” juicht Steffie uitgelaten.

„We zijn er haast, zie je wel?”

„Er zit iemand op de bank.”

„Dat zal oma wel zijn,” denkt moeder.

„Of vader, dat kan ook.”

„Ja, dat kan ook,” geeft moeder toe, maar als ze naderbij komen, zien ze opeens allebei.

Ze worden hartelijk verwelkomd en moeten onmiddellijk van alles vertellen. De boodschappen worden uitgepakt en alle inkopen voor Steffie bekeken. De nieuwe schoenen en kleren, alles komt voor de dag. En moeder vertelt ondertussen maar.

Ze weet de laatste nieuwtjes uit het dorp van tante Martha en daar zijn oma en vader erg belangstellend naar.

Steffie zit stil en luistert verstrooid.

„Eet maar gauw je pap op, meisje,” zegt vader opeens. „Je rolt om van de slaap, zie ik.”

Steffie knikt. Ja, ze is heel erg moe van de lange dag.

De warme pap maakt haar nog slaperiger, haar ogen prikken zo, ze kan ze nauwelijks open houden. De stemmen van moeder en vader klinken ver weg en oma is alleen nog een vage vlek . . .

Dan opeens voelt ze zich opgenomen in twee sterke armen . . .

Vader draagt haar de trap op en boven wordt ze uitgekleed en in bed gelegd. Meteen slaapt ze als een roos, op de zolder in haar eigen kleine kamertje. In het eenzame huis, te midden van de grote bergwereld!

2. DE BESLISSENDE DAG

Wat krijgt moeder het druk, de eerstkomende dagen.

De naaimachine komt op tafel, moeder knipt en past en daarna draait het wiel van de machine maar rond. De kleren voor Steffie worden door moeder genaaid. Nieuwe piama's en rokjes voor onder haar lekkere warme truien. Alles moet klaar zijn op de dag dat Steffie naar school gaat.

Ondertussen speelt Steffie buiten met haar broertjes. Ze blijft dicht bij huis, want de jongetjes mogen niet ver, daar zijn ze te klein voor. Frans is vier jaar en Hansje pas twee. Ze loopt met hen naar de alpenweide. Daar grazen de geiten en daar kan ze ook wat bloemen plukken. Dicht bij de geiten gaat ze zitten in het gras. Frans en Hansje vinden dat leuk, want ze willen heel graag de dieren voeren en eens aaien over hun rug. Ze zijn niet bang voor hen.

Steffie is een beetje verdrietig. Vandaag moet alles klaar zijn voor haar, want morgen gaat ze weg, weet ze van moeder. Misschien komt ze zo nu en dan eens thuis, maar van de winter, als de sneeuw hier hoog ligt, moet ze lang in het dorp blijven. Een

heleboel weken zal ze moeder en vader niet zien en Hansje en Frans niet en oma . . .

Dat is echt niet leuk, denkt ze, en ze weet best dat moeder het ook niet prettig vindt. Ze houden zich wel groot tegenover elkaar natuurlijk, want naar school gaan moet ze toch! Dat kan nu eenmaal niet anders. Ze moet toch leren schrijven en lezen! Alle kinderen die in de bergen wonen, komen in het dorp op school. Steffie is heus de enige niet!

Ze trekt een pluk gras van de grond en houdt het de geit voor. Die snuffelt aan haar hand met haar vochtige snoet.

„Ba, viezerd,” zegt ze lachend.

Ze springt overeind. „Kom jongens, we gaan weer naar moeder,” zegt ze. Maar Hansje holt weg en spelend probeert ze hem te vangen. Zo loopt hij ongemerkt toch naar het pad en kraait het uit van pret.

Op het pad komen twee kinderen aan. Ze jodelen als ze Steffie zien en proberen zo haar aandacht te trekken.

Steffie kijkt nieuwsgierig om en blijft verrast staan:

„Ha, die Hildegard en Klaus, hallo,” roept ze.

„We komen je halen!” roept Klaus.

„Ik ga morgen pas,” zegt Steffie.

„Weten we wel, maar we blijven vannacht bij jullie slapen, als je moeder het goedvindt,” ratelt Hildegard.

„O ja, dat vindt ze wel goed, wat leuk zeg,” juicht Steffie.

„Waar moeten we slapen vannacht?” vraagt Klaus.

„Op de zolder, ruimte genoeg boven,” roept Steffie vrolijk.

„Kom, gauw allemaal naar moeder!”

Hildegard pakt Hansje op en draagt hem. Dat vindt hij prachtig en zo stappen ze vrolijk de huiskamer binnen, waar moeder verrast opkijkt van haar werk.

„Dag tante,” groeten Hildegard en Klaus uitbundig.

„Hé zeg, waar komen jullie opeens vandaan?”

„Van het dorp; we hebben het hele eind samen gelopen. Het mocht van moeder. We vonden het zo leuk om Steffie te halen. Mogen we blijven slapen vannacht, tante?”

„O ja, we leggen wel een kermisbed op de grond, de zolder is groot genoeg, kinderen. Hoe is het thuis?”

„O best, moeder verwacht u morgen met Steffie. U gaat toch

mee, hè tante?"

„Vast en zeker. Jullie moeten vroeg opstaan, hoor!"

„Hoe vroeg? Vijf uur of zes uur?"

„Dat zul je wel zien. Willen jullie nu eerst wat drinken?"

„Graag! En dan gaan we met Steffie naar het bos, naar oom."

„Ja ja, dat is leuk," roept Steffie. „Wat zal vader opkijken als hij jullie ziet."

„Maar eerst naar oma, praatjesmakers, en haar eerst gedag zeggen."

Ze bestormen met z'n drieën het kleine aangebouwde huisje waar oma woont en vullen het een kwartier lang met een geweldige drukte. Oma is een klein beetje doof en daardoor praten ze alle drie veel harder dan nodig is. Maar verstaan doet ze het in elk geval.

Als aan deze plicht voldaan is, gaan ze met Steffie op weg naar het bos. Ze springen over hekken langs de weg en bij de waterval moeten ze natuurlijk pootje baden en keitje springen. Maar het water is ijskoud en de stenen zijn glad. Toch is 't een leuke sport.

Als ze er genoeg van hebben, rennen ze weer door en dan zijn ze al gauw in het bos. Er zijn drie mannen aan het werk. Ze laten de gevelde bomen langs de berghelling afglijden, maar eerst worden de dikke takken eraf gezaagd.

„Komen jullie even helpen?" lacht vader als hij hen ziet.

„Ja oom, geef me de bijl maar," zegt Klaus.

„Je mag nu nog kijken, jongen, je kunt nog lang genoeg werken als je groot bent," zegt vader.

Ze lopen even in het bos rond. Er is een open plek waar de waterval onder een brug doorloopt en in een diepte valt. Ze blijven erbij kijken tot het hun verveelt.

Bij die brug is een schuilhut voor de werklieden. Ze kunnen daar hun brood opeten, zittend op een bank, en ook schuilen als het plotseling slecht weer wordt.

Grote bergen gezaagde stammetjes liggen in het bos, dikke en dunne. De kinderen proberen erop te lopen, maar ze zijn spekglad. Op een dikke stam rusten ze een poosje uit en kijken naar de mannen die druk bezig zijn, totdat Steffie's vader hen wegstuurt. Al voortlopend plukken ze rijpe bosbessen, maar

daar moeten ze erg naar zoeken.

Eindelijk komen ze bij moeder terug. Daar staat de tafel al gedekt, met diepe borden. Moeder heeft een grote koek gebakken, vol krenten en rozijnen. Hij is gaar geworden terwijl ze buiten speelden en nu staat hij op tafel.

Uitgehongerd schikken ze aan.

„Ik lust de halve koek wel,” zegt Klaus opschepperig.

„Je eet maar tot je genoeg hebt,” zegt moeder vrolijk.

Klaus doet flink zijn best, maar al gauw gaan zijn tanden niet zo vlug meer.

„Kom Klaus, waar blijf je nou met je praatjes,” plaagt moeder.

Maar Klaus zucht: „Nee . . . echt tante, ik heb genoeg,” zegt hij.

„Dat is jammer, want ik heb nog vruchtengelei met yoghurt.”

„O, maar dat lust ik nog wel, tante,” zegt Klaus met een kleur.

„Dat dacht ik ook,” schertst moeder vrolijk.

Intussen deelt ze rond. „Het is net een beetje feest,” denkt Steffie.

Gelukkig is ze nu niet verdrietig meer. Wat fijn dat Hildegard en Klaus gekomen zijn.

Het is reuze gezellig.

Ze doen spelletjes met elkaar en als ze later op de avond naar bed gaan, hebben ze boven ook nog lang pret en slapen ze vooreerst nog niet. Ze schijnen niet uitgepraat te raken, maar vallen van vermoeidheid toch in slaap!

De volgende ochtend is het stel al vroeg wakker.

De morgen is nog grauw, maar de bergen met hun witte sneeuwtoppen zijn wel te zien. Buiten is het doodstil, het lijkt wel of er zich geen levend wezen bevindt. Maar in huis is gestommel te horen, want moeder is ook al op.

Steffie en Hildegard gaan samen naar beneden.

„Zijn jullie daar nu al?” zegt moeder verbaasd.

„We willen u helpen,” zegt Hildegard.

„Dekken jullie de tafel maar. Steffie weet wel waar alles staat.”

„O, ik ook wel, dat heb ik gister al gezien,” zegt Hildegard bazig en ze duwt haar nichtje bijna opzij, als ze wat pakken wil.

Steffie laat haar. Hildegard zal altijd de baas over haar spelen, begrijpt ze. Ze is immers ook zoveel ouder!

Ze gaat in een stoel zitten en kijkt naar wat moeder doet. Deze snijdt grote sneden brood, dat ze zelf gebakken heeft. En de geur van de versgezette koffie trekt door het hele huis.

„Vul jij de ketel even voor moeder, Steffie?”

„O, dat kan ik wel, tante,” komt Hildegard vlug.

„Nee, dat doe ik,” zegt Steffie, terwijl ze de ketel uit moeders handen aanneemt. Daarmee gaat ze naar buiten.

Bij de waterbak hangt een kannetje en daarmee schept ze water uit de bak. Het loopt van de berg zo erin en is ijskoud. Als de ketel vol is, draagt ze hem naar binnen. Moeder zet hem dadelijk weer op de kachel, waar hij spetterend en sissend de losse druppels op de kachel afschudt. Steffie staat er dromerig naar te kijken.



Intussen lijkt het hele huis wakker te worden. Zelfs Fransje van vier staat opeens in de kamer.

„Ga jij nou weg, Steffie?” vraagt hij.

„Ik moet naar school, Fransje,” knikt ze hem toe.

„Je mag niet, ik houd je vast, dan kun je lekker niet weg,” zegt hij weer en vrolijk kijkt hij naar de anderen die nu om hem lachen.

„Grapjas, kom maar lekker boterhammen eten,” zegt moeder.

„Blijft oma bij ons?”

„Ja, èn vader. Vader hoeft vandaag niet naar het bos. Hij gaat hier werken in de tuin.”

„Ha, fijn!” glundert Fransje en Steffie's vertrek is plotseling niet belangrijk meer voor hem.

Maar Steffie zelf is er vol van. Ze eet weinig en is erg stil.

Na het eten maken ze zich klaar om te gaan. Ze gespen de rugzakken om en nemen afscheid of het maar voor even is. Vrolijk gaan ze deur uit.

Hildegard en Klaus willen hard vooruit, maar moeder waarschuwt hen om niet te hard van stapel te lopen. Steffie blijft liever bij haar moeder, dat gaat vlug genoeg.

Wat verderop ontmoet Hildegard een meisje dat ze kent. Ze heet Rosemarie en loopt dadelijk met hen mee. Ze wil van Hildegard alles weten over Steffie en die vertelt het haar wel even. In geuren en kleuren legt ze uit dat Steffie haar nichtje is en bij haar moeder in huis komt zolang ze school gaat. Dan is Rosemarie tevreden en loopt verder gezellig mee.

Kwartier na kwartier gaan ze verder. Opeens is Klaus verdwenen. Die heeft een kortere weg verkozen en laat zich van een helling afglijden. Een eind onder hen op het pad zwaait hij hen toe.

Moeder lacht, maar ze wil volstrekt niet hebben dat de meisjes het hem nadoen: „Zo komen jullie er ook wel,” zegt ze.

Hildegard en Rosemarie hebben zoveel te praten samen. Ze vergeten bijna dat Steffie er ook nog is. Maar Steffie kan het niets schelen; ze loopt vertrouwelijk dicht bij haar moeder en dat is haar genoeg. Ze heeft zoveel om aan te denken op deze morgen en ze is ook een beetje bang . . . Ze kan het niet helpen, maar het is nu eenmaal zo.

Moeder begrijpt het, weet ze.
Moeders begrijpen alles . . .

Dan zijn ze eindelijk in het dorp.

Nu eerst naar tante Martha. Die wacht hen op en ontvangt hen hartelijk. Er wordt een poosje gezellig gepraat, maar dan moeten de kinderen naar school. Steffie wordt door haar moeder weggebracht. Langs de drukke hoofdweg lopen ze totdat ze linksaf moeten, een smalle straat in. Dan komen ze op een plein en daar is de school. Op dat plein spelen een heleboel kinderen, maar er staan ook moeders te wachten tot de schooldeur opengaat.

Steffie's hand trilt in de hand van haar moeder, maar ze houdt zich flink en zal beslist niet huilen.

Tussen al de anderen gaat ze naast haar moeder voort, naar de eerste klas, die Hildegard aanwijst. Dan gaat moeder mee naar de juffrouw, die dadelijk naar hen toe komt.

„Ik kom mijn dochtertje brengen, juffrouw,” zegt moeder.

De juffrouw knikt: „Hoe heet je?” vraagt ze zacht.

„Steffie Baumler,” fluistert Steffie verlegen.

„Zo, ben jij Steffie? Geef me maar een hand en zeg moeder nu goedendag, dan zullen we samen een mooie plaats voor je zoeken.”

Steffie neemt afscheid van haar moeder en loopt dan zonder een woord te zeggen met de juffrouw mee. Ze heeft het gevoel of ze droomt. Moeder staat nog even in de klas, maar er komen meer kinderen binnen, ook met moeders, zodat ze plaats moet maken voor de anderen. Opeens is ze weg, ziet Steffie, moeder is terug naar huis.

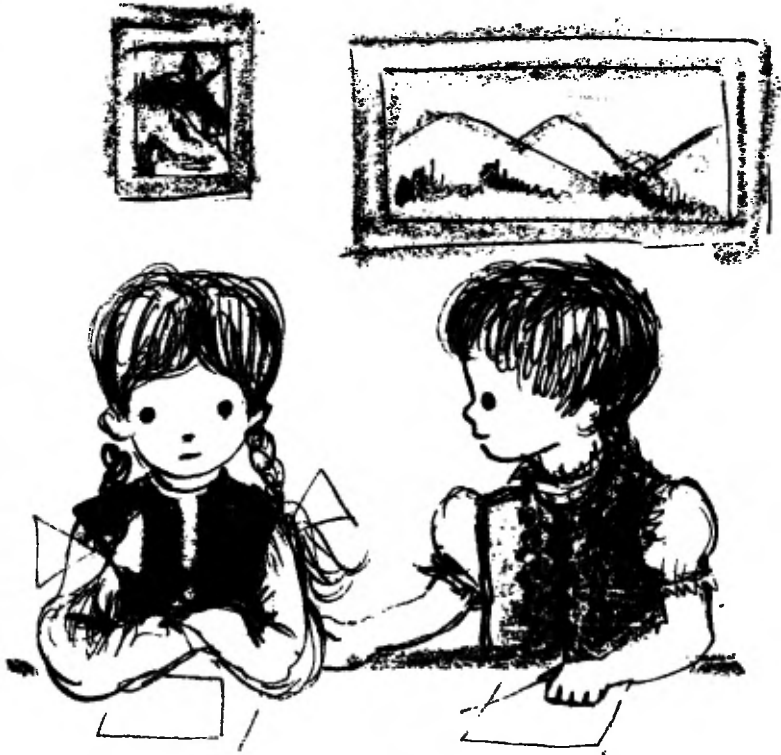
Vreemd verloren kijkt ze rond. De juffrouw loopt telkens langs de banken met nieuwelingen, dan een jongen en dan weer een meisje. Totdat ze vlak voor Steffie blijft staan met een meisje aan haar hand.

„Ga jij hier maar zitten,” zegt ze tegen haar.

Het meisje knikt en is helemaal niet verlegen. „Ik heet Gisela,” zegt ze meteen, „en hoe heet jij?”

„Steffie . . .”

„O! Wil jij met me spelen buiten?”



„Ja, ik wel,” knikt Steffie flauw.

„Als je aardig bent, wil ik altijd je vriendinnetje zijn,” zegt Gisela gewoon.

Steffie kijkt haar aan. Ze begrijpt niet dat ze al zo praten durft in de klas. Maar de juffrouw zegt er niets van. Ze doet opeens de deur dicht en pakt een vel papier. Daar staan de namen van de kinderen op. Die gaat ze hardop lezen en als je er bent, moet je „ja juffrouw” roepen.

Daarna vertelt de juffrouw een kort verhaaltje en dan krijgen ze een vel papier en een potlood. Nu gaan ze schrijven, maar het mogen alleen streepjes zijn. Allemaal eendere streepjes.

Steffie doet flink haar best, want ze wil wel veel leren. Maar

opeens schrikt ze op! Achter in de klas begint plotseling een jongen te huilen.

„Ik wil naar huis, ik wil naar mijn moeder,” gilt hij.

De juffrouw komt gauw bij hem. Ze wil hem troosten, maar hij luistert niet naar haar, hij huilt al harder en harder.

Zijn grote zusje zit ook op school. Die laat de juffrouw nu roepen. Ze moet maar even met hem naar buiten gaan en als hij stil is, mag hij weer binnenkomen.

Na een lange poos brengt ze hem terug. „Hier is Wilhelm,” zegt ze tegen de juffrouw, „hij zal niet meer huilen, heeft hij beloofd.”

De juffrouw brengt hem opnieuw naar zijn plaats en dan blijft hij gelukkig verder stil. „We worden wel goede vriendjes, Wilhelm,” zegt ze vriendelijk en ze aait hem even over zijn hoofd.

„De school zal wel wennen!”

Ja, de school moet wennen, denkt Steffie ook. Ze probeert mooi te schrijven, maar haar hand trilt. De streepjes lijken soms wel kurketrekkers, zo bibbert haar hand.

De juffrouw haalt de briefjes op en gaat voor de klas staan.

„Wie van jullie wil hier voor de klas een versje komen zingen?” vraagt ze.

„Ik wel!” roept Gisela dadelijk.

„Kom dan maar, Gisela,” zegt de juffrouw.

Ze zet haar boven op een bankje en Gisela is helemaal niet verlegen. Met een heldere stem zingt ze een versje dat ze allemaal erg leuk vinden.

Lachend keert Gisela terug in de bank naast Steffie.

„Wie komt er nog meer?” vraagt de juffrouw.

Nu is het een jongen die durft. Hij staat ook op de bank en begint te zingen. Maar hij broemt zo raar, dat niemand hem verstaan kan. Na hem komt er weer een meisje dat het proberen wil.

Ze stamelt driemaal de eerste regel en holt dan onder vrolijk gelach terug naar haar plaats.

„Zo is 't genoeg,” vindt de juffrouw.

Steffie vindt haar erg aardig en voelt zich echt al een beetje op haar gemak.

De morgen vliegt om en tussen de middag blijven alle kin-

deren over op school en eten hun boterhammen. Hildegard komt even kijken, maar Steffie heeft het zo druk met Gisela, dat ze dadelijk ongezien weer terugkeert naar haar eigen vriendinnen.

Na de lange pauze begint opnieuw de les en dan gaat Steffie de eerste letters leren om later te kunnen lezen. Dat vindt Steffie heel fijn en ze luistert goed naar de juffrouw.

Wat is die eerste schooldag zo gauw om!

3. B I J T A N T E

Hildegard wacht op Steffie als de school uitgaat. Dat heeft ze moeder beloofd en dat heeft ze niet vergeten. Maar prettig vindt ze het niet, want ze gaat liever met haar vriendinnen naar huis. Voorlopig echter moet Steffie met haar mee, totdat ze alleen kan.

„Kom vooruit, ga mee, Steffie,” zegt ze ongeduldig, zodra ze haar ziet staan in de gang. Ze trekt haar veel te hard aan haar arm mee.

„Doe niet zo wild, zeg,” verzet Steffie zich.

„k Wil Mariëtte nog inhalen, kom, loop een beetje door!” zegt Hildegard, alsof Steffie niets gezegd heeft.

Het meisje is echter al te ver weg en daarom gaat Hildegard nu wat langzamer lopen.

„Hoe vond je het op school?” vraagt ze.

„Goed.”

„Goed, goed, wat is nou goed, wat bedoel je daarmee! Vertel eens wat, zeg eens hoe het gegaan is.”

„Ik vertel niks,” zegt Steffie onwillig.

„Houd dan je mond maar stijf dicht, stijf op elkaar moet je je lippen houden. Stel je voor dat je toch praat, dat zou erg zijn!” sart Hildegard vinnig.

Steffie zwijgt. Lusteloos loopt ze naast Hildegard voort.

„Wat ben jij voor een kind,” valt Hildegard uit. „Vond je het niet leuk op school?”

„Jawel . . . maar . . . maar ik vind jou niet aardig!”

„O, is het dàt! Nou, je moet niet zo akelig doen, hoor, je bent zelf ook vervelend. Als ik je iedere dag mee moet nemen, mag jij ook weleens een beetje aardiger zijn.”

„Dat wil ik wel, als je . . . als je maar niet zo'n grote mond opzet,” zegt Steffie kleintjes. Haar stem trilt en haar tranen zitten heel los.

„Nou ja, ik meen het niet kwaad, Steffie, en ga alsjeblieft niet janken, zeg, daar heb ik zo'n hekel aan,” zegt Hildegard nu vlug wat zachter, terwijl ze tersluiks naar haar nichtje kijkt. Verbeeld je dat ze met een huilend kind thuiskomt. Zul je moeder eens horen. Krijgt ze nog een standje ook natuurlijk.

Maar Steffie huilt niet. De tranen die willen komen, dringt ze terug; ze wil immers niet kinderachtig zijn. 't Komt alleen maar omdat ze opeens zo sterk aan moeder moet denken. Wat zou ze haar nu graag alles vertellen van school en de juffrouw, maar moeder is ver weg. Ze gaat naar tante!

„Heb je al letters geleerd?” vraagt Hildegard opnieuw.

Steffie knikt.

„En wat nog meer?”

„We moesten streepjes schrijven.”

„En toen?”

Steffie haalt haar schouders op. „Houd me niet zo stijf vast,” zegt ze geërgerd.

„Ik moet op je passen,” lacht Hildegard. „Jij bent hier voor het eerst en 't is druk op de weg met de auto's, dat ben jij niet gewend, meisje.”

„Nee, maar ik loop er heus niet onder, hoor. Laat me los,” zegt ze kattig, terwijl ze zich loswringt uit Hildegards hand. Meteen zet ze het op een lopen, want tantes huis is nu vlakbij.

Tegelijk met Hildegard komt ze binnen. „Dag tante!” roept ze dadelijk.

„Zo meisjes, zijn jullie daar? Alles goed gegaan vandaag?”

„Niet erg!” stuift Hildegard op. „Ik wil wel op haar passen, maar als ze een ongeluk krijgt, is het haar eigen schuld. Dat kind wil niks, 't is een vervelend nest, moeder.”

„Daar geloof ik niets van, Hildegard,” zegt tante zacht.

„Vraag het haar zelf maar!” zegt Hildegard verwijtend.

Maar tante Martha vraagt niets. Ze trekt Steffie even naar zich

toe en geeft haar een kus. „Ga maar fijn met Martha spelen,” zegt ze lief, „ze heeft zo dikwijls naar je gevraagd. Vanavond moet je me alles eens vertellen. Zeg, vond je het wel prettig op school?”

„Ja tante, er was één jongen die hard huilde, daar schrok ik wel erg van, maar de juffrouw was heel erg aardig.”

„Fijn kind. Kijk, daar heb je Martha al. Ga maar gauw naar haar toe, dan kunnen jullie samen spelen, want het duurt nog een hele poos voordat we gaan eten. Martha, Martha, kom es!” roept tante.

Martha, die achter het huis loopt, kijkt om en vliegt zodra ze Steffie ziet vrolijk op haar af.

„Ik heb de hele dag op je gewacht,” zegt ze lief. „Kom Steffie, dan gaan we schommelen. Kun jij schommelen?”

„O ja, Martha, ik durf heel hoog, jij ook?”

„Ja, ik ook,” zegt Martha en dan praten ze samen honderduit. Het gaat helemaal vanzelf met die twee. Ze hebben het leuk met elkaar en de tijd vliegt om.

Als 't etenstijd is, zit Steffie naast Martha aan tafel.

Oom is er ook en Klaus en Karel, ze zijn er allemaal. Iedereen is vriendelijk voor Steffie, maar ze praat niet veel. 't Is zo heel erg moeilijk vandaag. Steffie denkt aan thuis, aan vader en moeder en de anderen boven in de bergen. Ze zucht heel diep en kan niet zo lekker eten als anders.

Tegelijk met Martha brengt tante haar later naar bed.

„Bidt moeder altijd met je?” vraagt tante.

„Nee, ik bid altijd alleen,” zegt Steffie bibberig.

„Goed meisje, welterusten, kind, ga maar lekker slapen,” zegt tante, terwijl ze haar even tegen zich aandrukt en haar een zoen geeft.

Steffie kan niets meer zeggen. Ze duikt diep onder de dekens en dan komen de tranen. Zachtjes huilt ze toch, omdat ze zo naar huis verlangt en zich zo eenzaam en verlaten voelt.

„Lieve Heer, ik ... ik ben zo ver ... verdrietig, en ik wil ... ik wil zo ... zo graag flink zijn. Help mij ... amen,” snikt ze.

Als tante na een kwartier nog eens gaat kijken, vindt ze Steffie in slaap, terwijl een traan nog in haar ooghoek glinstert.



„Lieve Steffie, je komt er wel door, hoor,” fluistert tante zacht.
„Wij zullen je wel helpen.”
Voorzichtig tipt ze de traan weg en zorgzaam trekt ze de deken
op om Steffie’s schouders.

Zo gaan er een paar weken voorbij.
Het schoolgaan is al een gewone zaak voor Steffie geworden.
Ze gaat graag en heeft plezier op school. Vooral met Gisela kan ze
best opschieten. Dat is toch zo’n leuk meisje, die helpt haar

overal wel doorheen. Ze zijn dikke vriendinnen geworden en kunnen elkaar niet meer missen. Gisela gaat elke dag heen en terug naar huis. Ze kan het net halen, al moet ze wel drie kwartier lopen.

Buiten Gisela zijn er een heleboel andere meisjes. Ze spelen dikwijls samen, springen touwtje of doen leste tik. Het is gewoon heerlijk om met een heleboel meisjes te spelen. Steffie is dat nooit gewend geweest.

De juffrouw is heel lief voor de kinderen. Ze kan prachtig verhalen vertellen of voorlezen uit een boek. Alle kinderen zitten muisstil als ze dat doet.

Wilhelm is allang niet verlegen meer voor haar. Elke keer als hij binnenkomt, geeft hij haar een hand.

„Dag juffrouw,” zegt hij met een bromstem.

„Dag Wilhelm,” zegt de juffrouw lachend.

Gelukkig heeft hij nooit meer gehuild op school.

Zo gaat alles heel goed met Steffie. Bij tante ook, vooral nadat ze twee keer een weekend is thuis geweest.

Vergezeld van één van de groten had ze de wandeling naar huis gemaakt. Dat was me een weerzien geweest. Ze had verschrikkelijk veel te vertellen gehad aan vader en moeder en oma. En ze had ook al kunnen laten zien wat ze geleerd had op school.

O, het waren een paar fijne dagen geweest, die veel te snel omvlogen. Daarna keerde ze terug naar het dorp, heel tevreden en gelukkig.

Maar langzamerhand wordt het najaar. De bladeren vallen van de bomen en het wordt ook erg koud en vroeg donker. Nu kan Steffie niet zo gemakkelijk meer naar huis, want er is ook grote kans dat de eerste sneeuw gaat vallen. Zo eens een enkel buitje is er al geweest in de bergen. En sneeuw blijft daar gemakkelijk liggen, nu het zo koud is.

Tante Martha vindt dat ze nu niet meer naar boven moet. 't Wordt te gevaarlijk, zegt ze. Steffie schikt zich nu veel gemakkelijker en raakt helemaal thuis bij tante. Ze voelt zich daar niet vreemd meer.

's Avonds bij het lamplicht zitten ze allemaal gezellig rond de tafel, of op de bank langs de wand. Soms doen ze spelletjes

met elkaar, ganzenborden of mens-erger-je-niet; dat gaat altijd leuk samen.

Maar Steffie probeert ook al te lezen. Hildegard heeft wel een boek voor haar met grote letters en het gaat al aardig.

Tante en oom zijn nu net vader en moeder voor haar.

Oom is ook altijd even vriendelijk. Hij is een stille man, die aan tafel dikwijls wat houtsnijwerk maakt. Hij is een kunstenaar in dat vak en wil het zijn jongens Karel en Klaus ook leren. Karel heeft wel geduld, maar Klaus maakt er niet veel van. Die zal het beroep van oom nooit leren.

Steffie komt nu dikwijls in de werkplaats achter het huis. Vol bewondering kijkt ze naar alles wat oom maakt. Het is een hele winkel vol. Er zijn prachtige wandborden en muziekdoosjes en klokjes. De muren hangen ook vol. Dikwijls komen vreemdelingen bij oom kopen. Dan zoeken ze mooie dingen uit en nemen die mee naar het buitenland.

Oom verdient wel geld aan de vreemdelingen, maar het meest werkt hij toch voor winkels in andere plaatsen. De winkeliers bestellen bij oom heel veel en zo is er altijd werk genoeg elke dag. Daarom helpt Karel zijn vader al. Hij hoeft niet meer naar school en leert het vak van zijn vader.

Steffie weet dit alles nu ook. Zij lijkt wel een kind uit het gezin, zo gewoon is het dat zij er is. Met Martha kan ze heel goed opschieten, maar met Hildegard blijft het op en neer gaan, zo goed en zo weer mis. Vaak krijgen ze zo maar opeens ruzie.

Dikwijls plaagt Hildegard Steffie stiekem als tante er niet bij is. Dat is niet zo leuk, maar Steffie wil niet klikken, nee! Ze verdraagt haar grillen maar zo goed mogelijk.

Tante staat erop dat Hildegard elke dag met Steffie naar school gaat. Dan loopt ze meestal met vriendinnen en kijkt nauwelijks naar haar nichtje om. Ze praten en lachen met elkaar en letten helemaal niet op Steffie.

Ja, soms kijkt Hildegard ineens om. „O, ben je daar nog?” roept ze nonchalant.

„Moet dat kind altijd met je mee?” vraagt één van de meisjes.

„Ja, altijd, mijn moeder wil het,” zegt Hildegard.

„Weet ze zelf de weg nog niet? Dat is ook stom!” zegt het

meisje weer en ze zegt het wel zo hard, dat Steffie het ook horen moet.

„Wat gaat jou dat aan,” kibbelt Hildegard terug. „Dat kind loopt op haar eigen benen, is het niet?”

Zo iets moet Steffie weleens aanhoren, maar ze zwijgt. Alleen krijgt ze steeds meer hekel aan Hildegard.

Een paar dagen later had ze weer wat anders. Steffie lag in bed en was bijna al in slaap, toen Hildegard haar gemeen liet schrikken. Ze had een laken om gedaan en deed of ze een spook was.

Gillend vloog Steffie overeind en tante kwam verschrikt aanlopen. Ze moest de huilende Steffie tot bedaren brengen, terwijl Hildegard later nog lag te proesten van de lach, ook al had ze een flink standje van tante te pakken. Maar daar gaf ze niets om en ze was het zo vergeten.

Gelukkig dat de kleine Martha er ook was, want die vergoedde veel. Met haar kon ze altijd fijn spelen en ze hadden dan ook nooit ruzie. En Klaus was ook aardig. Plagen deed hij haar niet, al was hij dertien.

Zo leek alles heel goed te gaan, want Hildegard zorgde er wel voor dat moeder in huis niet over haar te klagen had. Dan deed ze zelfs soms heel aardig tegen Steffie.

4. MARTHA EN STEFFIE

Het wordt dit jaar vroeg winter.

Boven in de bergen is al veel sneeuw gevallen. Vanuit het dorp is dat goed te zien en 't is elke dag erg koud. De wind dringt door je kleren heen en blaast je nijdig in je gezicht. Brrr, wat is dat akelig!

't Is niet prettig buiten, ook al heb je een lekker dik jack aan en stevige, waterdichte schoenen. Steffie is blij dat moeder zo goed voor haar gezorgd heeft, want nodig is het wel, merkt ze nu.

Na schooltijd gaat ze vlug naar huis. 't Loopt tegen Kerstmis.

De juffrouw leert hun nieuwe versjes en zingen op school is altijd fijn, vindt Steffie.

Als ze thuiskomt, wacht Martha al op haar en komt haar bij de deur tegemoet. Ze steekt haar handje uit en trekt Steffie mee naar binnen.

Tante is meestal in de kamer bezig. Ze strijkt de was of zit te naaien, er is altijd wel wat te doen. En soms gaat tante bakken in de keuken; lekkere dingen net als Steffie's moeder thuis. De geur van iets kan Steffie opeens naar huis doen verlangen . . .

Maar Martha legt beslag op haar. Ze neemt haar mee naar de hoek van de kamer. Daar is het lekker warm en gezellig. Ze spelen samen van alles, ook wel schooltje. Dan gaat Steffie Martha wat leren: letters en cijfers, maar ook versjes. Vandaag gaat Steffie haar een kerstliedje leren.

„Wordt het gauw kerstfeest?” vraagt Martha.

„Ja, heel gauw,” vertelt Steffie.

„O, dat is fijn!”



„Hoe vieren jullie het, Martha? Hebben jullie ook een kerstboom in huis?” vraagt Steffie nieuwsgierig.

„Natuurlijk, vader haalt er één uit het bos en dan zet hij hem in de kamer en dan gaan we hem versieren.”

„En wat nog meer?”

„Nou, kaarsjes natuurlijk, die doen we erin . . . en moeder bakt een kersttaart met vruchten en als het donker is, doen we de kaarsen aan.”

„En verder?” vraagt Steffie ongeduldig.

„Verder? Verder gaan we naar de kerk . . .”

„En thuis? Wat doen jullie thuis nog?”

„Dat zul je wel zien, hoor, dat weet ik niet meer!” roept Martha grappig.

„Bij ons is het altijd heel fijn,” zegt Steffie met een zucht.

„Hoe dan, Steffie?”

„Zal ik het je vertellen? Nou, moet je horen: mijn vader heeft een trekharmonika, daar kan hij zo mooi op spelen. En met het kerstfeest doet vader dat ook, dan speelt hij kerstversjes. Ken jij „Stille Nacht?”

„Ja.”

„Nou, dat speelt vader en nog veel meer en oma is bij ons en die kan prachtig vertellen en moeder ook. Ken jij het verhaal van de Here Jezus, die geboren is in een stal, en van de engelen en de herders?”

„O ja, elk jaar gaat moeder ervan vertellen en volgend jaar mag ik ook naar school met als jij en dan ga ik ook versjes leren bij de juffrouw. En . . . en als ik heel groot ben, mag ik dan eens bij jullie komen als het kerstfeest is?”

„Als het kan,” zegt Steffie weifelend.

Zo zitten Martha en Steffie knusjes bij elkaar in de hoek van de kamer. Hildegard is dikwijls weg. Ze speelt bij een buurmeisje of een vriendin. Die twee samen, dat is altijd prettig, denkt tante Martha. Ze is blij dat ze 't zo leuk hebben met elkaar. Tante stoort de kinderen niet en laat hen samen praten. Stil luistert ze toe en zelf geniet ze er ook van.

Ze neemt opeens een besluit. Na nieuwjaar moet Martha maar bij Steffie op de kamer. Vader kan intussen voor Hildegard wel een nieuw kamertje maken boven. Die twee bij elkaar, ja,

dat zal goed gaan, altijd.

Hildegard is te groot voor Steffie en te wijs. Die twee passen niet bij elkaar, dat had ze allang moeten begrijpen. Jammer dat Martha pas volgend jaar naar school mag. Nu reeds verheugt ze zich erop hoe ze dan samen zullen gaan, Steffie en Martha! Die twee! Ze zullen spelen met elkaar en geen ruzie maken en het goed hebben, allebei.

Als Steffie de volgende dag uit school komt, zit Martha niet voor het raam en ze komt haar ook niet tegemoet.

Tante loopt alleen door het huis. Martha ligt op bed, ze is ziek. Steffie schrikt ervan.

„Is het erg, tante?” vraagt ze benauwd.

„Nogal, ja. Martha heeft een flinke kou gevat, ze is koortsig en erg lusteloos. Je mag haar wel even gedag zeggen als je wilt,” zegt tante vriendelijk.

Steffie gaat zachtjes naar haar nichtje toe. „Dag Martha,” fluistert ze. „Ben je ziek?”

„Dag Steffie. Ja, ik ben ziek,” kreunt ze bijna onhoorbaar.

„Dat is erg naar,” zegt Steffie.

Martha knikt en sluit haar ogen weer. „Ik . . . ben . . . zo moe . . .” zucht ze.

„Zal ik maar weggaan?” zegt Steffie met trillende stem.

„Ja . . . ga maar . . .” zegt Martha toonloos.

Steffie is er heel verdrietig van. Stil zit ze in de kamer een beetje te tekenen bij tante, die af en toe naar Martha gaat en even naar haar kijkt.

„Ze is maar een zwakke pop,” zegt ze tegen Steffie als ze terugkomt. „Ze vat dikwijls kou en is veel ziek, onze Martha, ons kleine meisje.”

„Zou ze morgen beter zijn, tante?”

„Ik hoop het, maar 't ziet er niet naar uit vandaag,” zegt tante bezorgd.

Tegen de avond loopt de koorts op en Martha kent niemand meer. Ze ijlt en praat alles door elkaar.

De dokter wordt gehaald en staat wat later bij haar bed. Bezorgd kijkt hij naar het meisje en beluistert haar borst en rug.

„Longontsteking, mevrouw,” zegt hij ernstig.

Er moeten dadelijk medicijnen gehaald worden.

„U zult vannacht niet veel slapen, denk ik. We zullen hopen dat ze erdoor komt, uw meiske. Wel, het allerbeste ermee, ik kom gauw terug,” belooft de dokter.

Dan gaat hij weg, hen allen in spanning achterlatend.

De volgende morgen is de toestand nog niet veel beter.

Steffie kijkt om de hoek van de slaapkamerdeur. Tante wenkt.

Dan staat ze even bij Martha's bed. Ze wil haar nichtje zien, maar schrikt ervan zoals ze er uit ziet. Haar ademhaling gaat hijgend en stotend en haar gezicht ziet zo vreemd grijs, dat Steffie er bang van wordt. Is dat Martha, die lieve Martha . . . ? Ze kan er wel om huilen. Haar krullen zitten tegen haar hoofd geplakt en haar ogen zijn gesloten. O, wat is ze vreselijk ziek, dat lieve kind.

Terneergeslagen gaat Steffie met Hildegard mee.

Die is ook onder de indruk van Martha's ziekte en zegt niet veel. Zelfs tegen haar vriendinnen is ze ongewoon stil, al vertelt ze natuurlijk dadelijk van haar zusje.

Bij school gaat Steffie naar Gisela toe. Ze probeert een beetje te spelen, maar ze moet telkens aan Martha denken. Onder de lessen in de klas ook, ze kan haast niet naar de juffrouw luisteren. Telkens dwalen haar gedachten weg, er is ook zoveel: Martha die ziek is, moeder en vader thuis, het kerstfeest dat komt en dat ze thuis zullen vieren zonder haar misschien . . . je kunt nooit weten . . . Als er niet véél sneeuw valt, wie weet, mag ze dan nog een keer naar huis . . . O, ze hoopt het! Met kerstfeest bij vader en moeder zijn en bij de broertjes. O, daar verlangt ze naar, heel, heel erg.

„Steffie, wat zit je toch te dromen,” roept de juffrouw plotseling.

„Hè! Wat!” schrikt Steffie opeens.

Gisela lacht haar uit. „Je zat te slapen,” zegt ze plagerig.

„Welnee, helemaal niet,” zegt Steffie, hevig blozend.

„Kom, opgelet meisjes,” zegt de juffrouw opnieuw.

En dat doen ze dan maar. Gelukkig gaat de juffrouw zingen met de klas. Het nieuwe versje van laatst, dat Steffie zo mooi vindt:

Wanneer de lieve kerstboom straalt
Met lichtjes blank en rein.
Dan wil 't daarbinnen in mijn hart
Zo ingelukkig zijn.
Waar komt dat mooi geluk vandaan?
Van 't tere dennegroen?
Zou zilver, licht en kaarseglans
Mij zo genieten doen?

O nee, dat rein en teer gevoel
Geeft niet die boom alleen.
Die boom leidt in gedachten mij
Naar Jezus' kribje heen.
En 'k weet dat Jezus houdt van mij,
Al ben ik nog zo klein.
Zie dat is wat mijn hart zo blij,
Zo vol geluk doet zijn!

Hè, wat klinkt dat prachtig als ze het allemaal samen zingen. Was ze niet net bezig om het ook aan Martha te leren? Martha, zou ze beter zijn als het kerstfeest wordt? Later, als ze thuis komt, zal ze voor moeder dit mooie versje ook zingen. En als ze het goed doet, speelt vader het mee op de harmonika. Vast wel, want dat kan hij zo goed.

Zingen, ja, dat is nu het laatste vandaag. Daarna mogen ze naar huis.

„Denk erom, je goed kleden, hoor,” waarschuwt de juffrouw.
„'t Is vreselijk koud buiten!”

„Ja juffrouw,” zeggen een paar bijdehandjes.

„En vlug naar huis lopen, 't kan best gaan sneeuwen vandaag of morgen. Flink doorlopen maar!”

Joelend lopen ze allen de schooldeur uit en de straat op.

Steffie ook. Nee, ze wacht niet altijd meer op Hildegard. Ze kan best alleen en voorzichtig is ze ook wel, want ze loopt altijd langs de kanten. Heus, ze heeft Hildegard allang niet meer nodig!

Ze loopt bijna op een drafje, want ze wil gauw bij tante zijn.

Zou Martha al beter worden? Ze hoopt het!

De dokters hebben heel goede medicijnen, weet ze. Ze zijn knap, geloof maar! Heel erg knap! Ze noemen het peni . . . penici . . . cilline, ja!

Tante zei het vanmorgen, ze heeft het zelf gehoord en het moeilijke woord onthouden ook: penicilline, dat zei ze.

5. EEN MIDDAG OM NOOIT TE VERGETEN

Bijna struikelend komt Steffie de achterdeur in en tot haar grote verbazing staat Hildegard daar ook.

„Ben jij al hier?” vraagt ze verrast.

„Ja, we kregen het laatste uur vrij van de meester.”

„Waar is tante, bij Martha?”

„Ja, ga maar naar binnen.”

„Hoe is het?”

„Wel iets beter. Loop maar door, dan kun je 't zelf zien.”

Dan gaat Steffie al, maar voor ze bij Martha is, komt tante haar al tegemoet en loopt recht op Hildegard af.

„Moet je nu beslist vandaag naar die verjaardag, Hildegard?” zegt ze. „Kun je dat echt niet laten gaan nu je zusje ziek is?”

„U zegt toch dat ze haast koortsvrij is en dan . . . Vera heeft me gevraagd. 't Is daar juist altijd zo leuk en 't gaat toch weer goed met Martha!”

„'t Gaat gelukkig wat beter,” geeft tante toe, „maar 'k zou zo graag willen dat je bij Steffie bleef. Dat kind is ook maar alleen en misschien kun jij je wat met haar bemoeien.”

„O, ba nee, daar heb ik helemaal geen zin in. Moet ik voor haar een verjaardagsfeestje laten gaan? Dat wil ik niet,” zegt Hildegard driftig.

Tante kijkt haar verdrietig aan. „Ik ben zo moe,” zegt ze, „we moeten elkaar toch helpen in deze dagen. Ik wil je niet dwingen om te doen wat ik zeg, maar ik dacht dat je wel begreep dat ik je nodig had.”

„Och och, Martha is zo dikwijls ziek, moet ik daar dan ook onder lijden? Vera rekent op me, ik heb haar beloofd dat ik kom,” zegt Hildegard ongeduldig, stampend met haar voet.

„Laat haar maar gaan, tante, ik kan best alleen zijn,” verzekert Steffie gauw. „Ik ga puzzelen en tekenen en kleuren. Ik verveel me heus niet als ik alleen ben, dat was ik bij moeder ook dikwijls, tante!”

„Dan heb ik niets meer te zeggen, Hildegard, ga dan maar,” zegt tante vermoeid. Met haar hand strijkt ze haar haar naar achteren en zucht even diep, voor ze zich omdraait.

Hildegard staat een moment in tweestrijd, maar dan is haar besluit genomen. „Ik kom wat vroeger naar huis, is dat goed?” vraagt ze nog.

„Doe dat dan in elk geval,” zegt tante zacht.

Daarop gaat Hildegard de deur uit en tante en Steffie staan in de kamer tegenover elkaar.

„Tante?” begint Steffie aarzelend.

„Ja meiske?”

„Ik kan best alleen zijn, hoor! 't Geeft niets, Hildegard speelt toch nooit met me. Hoe is 't met Martha?”

„Wel wat beter, schat. De koorts is gezakt, ze slaapt nu, straks mag je wel even bij haar. Hier heb je een lekkere appel, die lust je toch zeker wel?”

„Ja tante, dank u.”

Steffie wrijft de rode appel glimmend op de mouw van haar truitje. Mooi wordt hij zo, bijna jammer om erin te bijten, denkt ze. Toch doet ze het maar. Terwijl ze verder gaat aan een puzzel waar ze eerder aan begonnen is, hapt ze met haar kleine tandjes in de lekkere appel.

Tante loopt een paar keer heen en weer. Soms knikt ze naar Steffie.

Net moeder, denkt Steffie dan. Moeder, háár moeder!

Ze houdt een stukje van de puzzel in haar hand, zonder het neer te leggen. Ze droomt over thuis. In gedachten ziet ze de huiskamer en moeder en Frans en Hansje. Zouden ze weleens over haar praten? Natuurlijk wel! Oma zal wel dikwijls bij hen zitten en vader werkt nu natuurlijk in de schuur; daar zaagt hij hout en daar doet hij allerlei karweitjes. De geiten staan

er ook. Ja, op de alpenwei ligt vast al sneeuw, daar is het nu koud. En moeder gooit de blokken op het vuur, geloof maar dat ze het warm maakt in de kamer! Misschien bakt ze brood in de oven en lekkere kruidige koek, hè, als ze eraan denkt, ruikt ze het haast . . .

Tante maalt koffiebonen, ook net als moeder, en dan giet ze op in een grote kan, de geur trekt haar neus binnen. Lekker ruikt koffie altijd; ze lust graag een kopje met veel melk.

Krijgt ze ook van tante, ze vindt het heerlijk! Genietend drinkt ze het kopje leeg en lepelt er lekker de suiker nog uit, die onderin zit.

„Wil jij even een kan koffie bij oom brengen in de werkplaats, Steffie?” vraagt tante aan haar.

„Ja tante,” zegt Steffie braaf en gehoorzaam laat ze zich van haar stoel afglijden om meteen te gaan.

„Je aankleden, hoor, anders vat je kou, net als Martha,” zegt tante bezorgd. „Hier, mantel, sjaal en muts, alles aandoen!”

„Ja tante, ik doe het al,” zegt Steffie bereidwillig.

Dan gaat ze de deur uit en loopt achterom naar de werkplaats van oom waar de machines draaien. Ze zet de kan op de grond en opent de deur.

„Ha Steffie, kom je ook werken?” roept Klaus, die haar het eerst ziet.

„Ik breng koffie voor jullie, hier is de kan,” zegt Steffie vrolijk en ze zet hem bovenop de werkbank.

Nu ziet oom haar ook. „Dat is fijn, dat jij voor ons zorgt, Steffie. Jongens, pak de bekers even, dan schenken we in.”

Karel pakt ze en begint te schenken. Steffie staat erbij, maar dan drentelt ze wat rond en bekijkt de kandelaars en muziekdoozjes. Wat staat er veel en wat is oom knap dat hij al die mooie dingen maken kan. Ze bewondert alles in stilte.

„Is Hildegard er niet?” vraagt oom.

„Nee, de school ging erg vroeg uit vandaag, er was een vergadering.”

„Maar daar is Hildegard toch niet naar toe?” grapt oom.

„Nee, natuurlijk niet,” lacht Steffie. „Ze is naar een verjaardag!”

„Zo, en ben jij nu zo helemaal alleen?”



Steffie knikt. „Maar Martha wordt gelukkig beter!” roept ze blij. „Ze slaapt en straks mag ik even bij haar.”

„Je hoeft niet op de kan te wachten, die brengen wij wel mee vanavond. Er zit nog koffie in en die drinken we straks op, Steffie,” zegt oom. „Als je weg wilt gaan, mag je, maar je hoeft niet, hoor, je mag gerust nog even rondkijken.”

„Als je ons maar niet in de weg loopt,” plaagt Klaus.

Steffie lacht. Ze mag Klaus wel, trouwens Karel ook, al zegt die nooit veel.

Als de machines weer snorren, voelt Steffie zich overbodig en langzaam gaat ze naar buiten.

Ze loopt rond het huis de weg op. Een eindje verderop woont een meisje met wie ze wel eens speelt en praat als ze haar tegenkomt op de weg naar school. Maar het meisje is niet buiten, niemand is buiten . . .

Hildegard ook niet, die altijd op haar passen moet!

Alleen auto's rijden langs haar en ja, er lopen ook wel grote

mensen die zij niet kent. Ze letten niet op haar, ze is vrij, niemand zegt dat ze niet verder mag.

En daar is het bospad, daar kan ze de berg op! Als ze lang loopt, komt ze thuis, bij moeder! Dat zou een verrassing zijn!

Ze kan best alleen naar huis, ze is helemaal niet bang in het bos. Als ze hard loopt, is ze er zo door en dan is ze al een eind de berg op.

Ze verlangt opeens zo erg en ze is zo bezig met thuis, dat ze huppelend en spelend en bijna vanzelf de weg oversteekt.

Nu is ze in het bos met de donkere bomen. Ze loopt hard, zodat ze buiten adem raakt. Het lijkt of ze een spel speelt, maar het wordt ernst. Want ze loopt nu al maar verder en verder . . .

Het verlangen naar huis wordt zo groot, dat ze er niet meer tegenop kan. Ze móet naar huis! Ze gaat naar vader en moeder en de broertjes.

Niemand kan haar tegenhouden.

Niemand!

Hildegard lekker niet!

En tante niet, want die moet bij Martha blijven! Omdat Martha ziek is en in bed ligt.

Zij is gelukkig niet ziek, zij gaat naar huis en als het avond wordt, is ze er en dan kan ze lekker slapen in haar eigen kleine kamertje boven op de zolder.

Moeder zal wel heel erg blij zijn als ze haar ziet! Ze zal zeggen: Heb jij dat eind helemaal alleen gelopen, Steffie? Kind, hoe is het mogelijk! Ik wist niet dat jij dat al durfde, dat je al zo groot was.

Maar 't is een verschrikkelijk lange wandeling. Oei, wat is het ver en de bomen kreunen zo raar! Wel een beetje eng zo alleen!

Ze kan ook niet aldoor hard lopen, want dan wordt ze veel te moe van al dat klimmen en 't is zo ver, zo ver . . .

Zal ze nu wel verder gaan? Ze kan nog terug. Ze aarzelt even . . . maar dan? Nee, ze wil voort, ze zal er best komen, al duurt het lang.

Een half uur loopt ze al, maar van tijd weet ze niet.

Op de eenzame weg tippelt ze voort, al maar voort en ze komt

niemand tegen, niemand die haar terugstuurt naar tante in het dorp en niemand die haar vertelt dat het sneeuwen gaat, dat de vlokken al vallen in een wilde dans.

Dat merkt ze pas als ze op een open plek komt. Verwonderd staat ze even stil om te kijken hoe het sneeuwt. De hele bergwereld wordt wit net als altijd.

Dan komen de mensen skiën, zij leert het ook. Op de berg-hellingen roetsj je dan snel naar beneden. Haar vader kan het heel goed. 't Is een fijne sport, maar er moet veel sneeuw zijn. En ze heeft ook een bobslee om mee te spelen buiten als de sneeuw niet tē hoog ligt.

Steffie is niet bang in de sneeuw.

Ze loopt stevig door op de harde weg, die nu langzaam wit wordt. De sneeuwjacht waait in haar gezicht.

Ga toch terug, dom kind, schijnen de vlokken te zeggen.

Steffie hijgt naar adem en moet soms stilstaan. Dan kan ze haast niet meer verder, maar ze wil toch! Ze vecht tegen de sneeuwjacht een hopeloze strijd. Een strijd die ze verliezen moet!

Dapper vecht ze door, ze wil volhouden. Thuiskomen, ze is toch al zo lang onderweg? Zou ze er haast al niet zijn, moet ze nog ver lopen?

O, nu wordt ze toch een beetje bang. Want het wordt donker ook, schemerig, het wordt avond. En niemand weet dat zij hier loopt, niemand! De angst knijpt haar keel dicht, ze snakt naar adem. En dan kan ze niet verder.

Bevend kruipt ze onder een laaghangende tak van een boom en zoekt even beschutting tegen de wind. Maar ze staat er niet lang, ze moet immers voort, naar huis, naar moeder.

O, ze is zo vreselijk moe en ze wordt zo koud! Haar handen zijn als ijs en haar voeten, ze willen haast niet meer verder. Al trager en trager sleept zij zich voort. En 't lijkt wel of het steeds harder gaat sneeuwen. De wereld lijkt één grote sneeuwwereld en anders niet.

Steffie kan niet meer, ze moet het opgeven. Ze kijkt rond, er zijn wel huizen hier en daar, dat weet ze. Daar wonen mensen die net als vader en moeder op de berg wonen en werken. Daar wil ze schuilen en wachten tot morgen als het mag.



Ze is zo moe, zo moe, een groot verdriet overvalt haar.
En dan opeens begrijpt ze het: ze haalt het nooit, nooit!
Ze had niet mogen gaan; ze is heel dom geweest en heel ongehoorzaam. Machteloos zet ze zich neer op een bruggetje bij de waterval en ze schreit dikke tranen van spijt om wat ze gedaan heeft.
Hoe moet het nu verder met haar?
Zij weet het niet.
Wat moet ze nu toch beginnen? Terug naar tante? Terug naar het dorp? Dat moet wel, want o, wat is ze vreselijk bang!
„Moeder, moeder, o moeder,” huilt ze verdrietig.
Ze wordt al kouder en kouder, ze moet lopen. Lopen, terug naar het dorp, naar tante en oom. Ze wil wel, o, ze moet terug, maar haar benen zijn zo stijf. Zo vreemd, zo raar. Klompen sneeuw plakken aan haar schoenen.
Ze wiebelt en glijdt weg . . .
Ze gilt en blijft liggen in de sneeuw, die haar graag wil toedekken met een schone, witte deken!

6. EEN MAN OP DE WEG

Er loopt een man op de weg.
Het is nog een heel jonge man. Hij is sterk en hij kan wel tegen de sneeuwjacht op, al valt de tocht lang niet mee.
Vanmiddag vroeg is hij naar het dorp gegaan. Hij moest er een boodschap doen, een heel dringende boodschap. Ze kon niet uitgesteld worden en toen is hij gegaan.
„Ik kom zo gauw mogelijk terug,” heeft hij tegen zijn jonge vrouw gezegd, terwijl hij haar kust.
„Heel graag,” zei Grethe, „want Walter, als jij niet thuis bent, dan voel ik me zo eenzaam hier in het huis op de berg.”
„Je hebt nu toch Liselotte, ons kindje,” zei Walter.
„Ja, gelukkig wel. Sinds zij er is, voel ik me niet meer zo erg alleen,” zei Grethe toen.
De jonge man denkt daaraan terwijl hij voortloopt op de

weg. Al jaagt de sneeuwjacht hem in het gezicht, van binnen in zijn hart is het warm, want hij is gelukkig met zijn vrouw en zijn dochtertje. Hij verlangt naar hen en loopt zo snel mogelijk door.

Ginds in de bergen staat zijn huis en daar is Grethe, zijn lieve vrouw, en zijn schattig klein kindje. Daar brandt de kachel heerlijk en daar wacht hem vast en zeker een smakelijk maal. En honger heeft hij! Geloof maar dat hij eten zal als hij thuiskomt!

Grethe zal wel telkens naar de klok kijken en uitrekenen of hij nog niet komt. Ze is zo gauw ongerust; vooral nu het sneeuwt zal ze in spanning zitten.

Dat komt omdat Grethe altijd in het dorp gewoond heeft. Zij moest erg wennen in de bergen, zo ver bij de bewoonde wereld vandaan. Maar toen hij het huis van zijn grootouders dat leeg gekomen was kon krijgen, had ze er toch in toegestemd daar te gaan wonen. En 's zomers vond ze het er zelfs al heel fijn, maar de winters schrikten haar nog een beetje af. Dan kreeg ze heel weinig bezoek uit het dorp en zelf ging ze ook haast niet naar het dal. Ze hadden van alles in huis en leefden heel vrij en eenzaam daar op de grote bergvlakte.

Gelukkig hadden ze nu een kindje. Ze waren er allebei dol op en hadden het Liselotte genoemd. Grethe was er zo druk mee, dat ze geen tijd meer had om aan de eenzaamheid te denken en dat was maar goed ook!

Walter lacht in zichzelf, terwijl hij daaraan denkt. En stevig stapt hij voort op zijn jonge benen.

Maar wat is dat? Er staan voetstappen in de sneeuw. Hier en daar en daar . . .

Zou er iemand vlak voor hem lopen?

Hij probeert even voor zich uit te zien, maar 't sneeuwt zo en de weg maakt zoveel bochten! Toch, kijk er staan voetstappen, nog vers ook en wat klein, echt niet van een man zo te zien.

„Vreemd,” denkt Walter. „Zouden het voetstappen van een dier zijn? Maar van welk dier dan?” Onmogelijk, weet hij weer, hij snapt er niets van!

Nieuwsgierig volgt hij de voetindrukken. Ook al probeert

de sneeuw de sporen weg te wissen, ze zijn nog duidelijk te zien en dan opeens houden ze op . . . Wat raar!

Walter staat midden op de weg stil, hij kijkt rond en luistert.

Hoort hij wat?

Ach welnee, hij lijkt wel dwaas, dat is de wind immers!

Maar die voetstappen, waarom houden die nou juist hier op?

Zouden ze van een hond zijn? Maar waar is die hond dan?

Walter kijkt nog eens rond. Oei, wat stuift die sneeuw gemeen in zijn gezicht. Waarom treuzelt hij? Laat hij liever zo gauw mogelijk verder gaan.

Opnieuw doet hij een paar stappen, maar dan . . . nee . . .

Met een ruk staat hij stil. Dat is geen verbeelding, nu hoort hij echt wat. Een soort kreunen lijkt het, ja, nu heeft hij het werkelijk ècht gehoord.

Flug doet hij een paar stappen achteruit en kijkt scherp naast de weg en daar – speurend bukt hij zich – daar beweegt iets. Daar ligt een levend wezen in een kuil voorover.

Walter pakt het beet en schudt het heen en weer, zachtjes en voorzichtig.

„O . . . o . . . oh,” kreunt een zwakke stem.

„’t Is een kind,” denkt Walter verbaasd. „Er ligt een kind naast de weg.”

Hij trekt het op uit de kuil en ziet dan dat het een meisje is. Hij probeert haar op haar voeten te zetten. Maar ze kan niet staan en lopen gaat helemaal niet. Ze kreunt en is er ellendig aan toe.

„Stakkerd,” zegt Walter vol medelijden.

Dan bedenkt hij zich niet lang. Hij pakt het kind op en legt het over zijn schouder. Hij weet geen andere oplossing. Haar hier laten betekent de dood. Hij moet haar mee naar huis nemen en daar zal hij dan verder wel zien wat er gebeuren moet!

De weg is dubbel zwaar voor Walter, maar hij is jong en sterk en best in staat een kind te dragen, ook al is het dan geen baby meer. Hij worstelt door en nadert stap voor stap zijn veilige huis, waar Grethe wacht, zijn lieve jonge vrouw.

Wat zal ze opkijken als hij met dit vrachtje binnenkomt. Ze zal wel schrikken.



Grethe heeft een stille middag gehad.

Walter moest naar de veerarts in het dorp. Ze heeft hem moeten laten gaan natuurlijk, maar ze vond het niet prettig.

Er komt sneeuw, voorspelde Walter vanmorgen. En nu is het begonnen. Een wilde sneeuwjacht stuift voorbij de ramen en de grote wereld rond haar is opeens heel klein. In het huis is ze veilig met haar kindje, dat weet ze wel, maar Walter is nu onderweg. O, ze zal blij zijn als hij eindelijk weer bij haar terug is.

Wat duurt zo'n middag lang als je wacht.

Het laatste uur doet ze niets dan luisteren en bij het eerste gerucht om het huis zal ze opspringen en opendoen nog voor Walter de klink omgedraaid zal hebben. Hè, wat zal ze blij zijn als hij weer binnen is, bij haar en de kleine Liselotte. Altijd als Walter lang weg is, voelt ze hoeveel ze van hem houdt en hoe ze naar hem verlangt.

Kwam hij nu maar . . .

Dan opeens hoort ze gerucht, gestamp van voeten en in allerijl gaat ze naar de deur. Een gierende sneeuwvlaag slaat naar binnen, tegelijk met Walter die wit als een sneeuwman langs haar naar de woonkeuken loopt.

„Wat heb je?” vraagt Grethe verbaasd.

„Een kind gevonden langs de weg,” hijgt Walter vermoeid, terwijl hij zijn vrachtje op de bank legt.

„Wat zeg je . . . een kind?” schreeuwt Grethe ontzet.

„Zoals je ziet,” wijst Walter. „Ik eh . . . vertrouwde het niet, 'k zag voetstappen in de sneeuw, 'k liep terug en hoorde wat, een soort kreunen, toen vond ik haar, gevallen in een diepe kuil. Nou, toen heb ik haar opgepakt, Grethe.”

„Verschrikkelijk, en wat moeten we nu, Walter?”

„Voorlopig zien dat ze bijkomt. Haar kleren uitdoen en haar handen en voeten wrijven, eerst haar schoenen maar uit, Greeth.”

„Oh, wat erg,” zegt Grethe met tranen in haar ogen. „Kijk zo'n gezichtje eens, ze lijkt wel dood!”

„Ze is bevangen van de kou, vrouwtje. Kom, help eens dat jack uittrekken, jij bent handiger met zulke dingen dan ik . . .

Zo, ja, ik zal haar optillen.”

„Hoe komt zo'n kind in die sneeuwstorm op de weg?”

„Ja, dat is me ook een raadsel. Kijk, ze komt al wat bij.”

„Hoe oud schat je haar, Walter?”

„Een jaar of zeven. Warm je wat melk, Grethe? Dan laten we haar wat drinken. Dat zal haar goeddoen. 't Was hondeweer, meid. Heb je voor mij ook wat warms?”

„Zeker, een moment, jongen, ik heb het zo klaar!”

Haastig en handig voeren haar handen uit wat ze doen moet en dan staat ze weer naast Walter die nog steeds met Steffie bezig

is. Haar wangen krijgen wat meer kleur en eindelijk opent ze haar ogen en ziet Walter lang aan. Die legt voorzichtig zijn arm onder haar hoofd en laat haar drinken.

Steffie slikt. Langzaam en voorzichtig drinkt ze de beker melk op en dan begint ze opeens te huilen.

„Hoe heet je?” vraagt Walter aan haar.

„St . . . Steffie Bau . . . Baumler,” huilt ze verdrietig.

„Steffie Baumler?” vraagt Walter verrast.

Ze knikt.

„Dat is een dochter van Baumler, die een uur verderop woont,” zegt Walter tegen Grethe.

„Ja? Maar hoe komt zo'n kind nou . . .”

„Wat deed je buiten in de sneeuw?” vraagt Walter.

„Ik wou naar moe . . . moeder . . .” klaagt Steffie zacht.

„Wist ze dat, je moeder?”

„Nee . . . 't was te ver . . . ik viel . . .” snikt Steffie door.

„Ga je op school in 't dorp?”

„Ja . . . bij tante . . . ik ben zo moe . . . slapen wil ik . . .” zucht ze zacht, terwijl haar ogen weer dichtvallen.

„Laten we haar toedekken, Walter, en gaan eten,” zegt Grethe helemaal onder de indruk. „Zo'n kind, stakkerd die ze is. Wat een geluk dat jij haar vond.”

„Zeg dat wel, ik kreeg iets van een speurhond, Grethe. Het was zo raar. Toen ik die sporen zag in de sneeuw, werd ik meteen opmerkzaam.”

Walter en Grethe kijken elkaar aan, terwijl ze aan tafel schikken en ze moeten aldoor praten over het kind.

„Wonen die mensen erg ver op de berg?” vraagt Grethe.

„O ja, meer dan een uur verderop.”

„Maar 't is toch waanzin om dan met zulk weer daarheen te willen?”

„Natuurlijk, het kind had de reis nooit gehaald.”

„En hoe denk je nou dat dit gebeurd is? Heb je daar een verklaring voor, Walter?”

„Misschien, Greeth. Ze zal op school gaan in het dorp. 't Kan voorkomen dat zo'n kind heimwee krijgt en sterk naar haar moeder verlangt. Dan zijn ze niet te houden soms. Zo iets kan het zijn,” zegt Walter peinzend.



„Hoe moet het nu met haar; wat denk je te doen straks?”

„We zullen het even aanzien. Ze zal gemist worden en er is grote kans dat men al aan het zoeken is. We zullen een flinke lantaarn buiten hangen. Alle verkeer móet hierlangs en zo'n licht valt dadelijk op.”

„Dat denk ik ook, Walter. Kom, ik moet onze schat voeden. Kijk toch eens wat een heerlijk kind het is!”

„Geef haar mij, Grethe.”

„Geloof maar niet dat ze zoet blijft, want 't is haar tijd, ze heeft honger. 'k Moet er niet aan denken, zeg, dat ons kind ooit zo iets overkomen zou,” zegt Grethe zacht. „Ik zou me geen raad weten.”

„Alle vaders en moeders proberen zo goed mogelijk te zorgen voor hun kinderen; háár ouders ook, Greth,” zegt Walter met een hoofdknik naar Steffie. „Maar ze bewaren voor alle gevaren, dat kan niemand... Weet je, gelukkig mogen we ze elke dag aan God toevertrouwen.”

„Je hebt gelijk, Walter,” zegt Grethe bewogen.

7. EEN VRESELIJKE ONTDEKKING

Tante Martha, die weinig geslapen heeft de afgelopen nacht, is heel erg moe. Als Steffie weg is met de koffie, gaat ze een ogenblik in een makkelijke stoel zitten. Kleine Martha ligt rustig en heeft haar op 't moment niet nodig. Wat een geluk dat de koorts zo spoedig gezakt is na het innemen van de medicijnen. Als 't zo blijft gaan, zal ze misschien wel weer gauw herstellen.

Zo mijmerend vallen ongemerkt haar ogen dicht en zittend in de stoel doet ze een klein slaapje.

Hoelang ze zo zit, weet ze niet, maar plotseling schrikt ze wakker doordat Martha haar roept.

„Mamma, mamma, waar bent u?” klinkt haar stemmetje verdrietig. „Ikke roep u al zo lang, mamma . . .”

„Ja Martha, hier is mamma al. Wat is er, lieverd?”

„Ik heb zo'n dorst,” klaagt ze zacht.

„Zal moeder je wat laten drinken? Hier, hier is wat bosbessesap, dat lust je toch zo graag?”

„Ja, bosbessesap, lekker, mamma,” zegt Martha lief. Haar lippen zijn droog van de koorts en gretig drinkt ze van de frisse vruchtesap. Als ze genoeg gedronken heeft, valt ze terug in de kussens.

„Is Steffie daar ook, mam?” vraagt ze wat later.

„Steffie?” schrikt haar moeder opeens, terwijl ze naar de klok kijkt. „Ik heb haar met koffie naar vader gestuurd, Martha.”

„Komt ze dan nog niet terug? Ik wil dat ze bij me komt,” zeurt het kind.

„Ja ja, moeder begrijpt ook niet waar ze blijft, meiske. Misschien is ze nog bij vader in de werkplaats.”

„Ik wil dat ze hier komt, bij mij, mam,” praat Martha verder.

„Ze moet met me zingen van de kerstboom . . .”

„Goed Martha, moeder gaat haar even halen. Zul je niet roepen terwijl ik weg ben? Ik kom zo terug, hoor!” zegt ze gehaast, terwijl ze vlug een sjaal omslaat en de achterdeur uitrent.

Ze is opeens erg ongerust over Steffie. Nooit blijft ze zo lang weg. Dat ze nu ook net in slaap moest vallen! Misschien is

ze wel binnen geweest en weer weggegaan. O, ze is opeens bang en helemaal niet op haar gemak. Ze rukt de deur van de werkplaats open. „Is Steffie hier?” roept ze boven het lawaai van de machines uit.

„Steffie? O nee, die is allang weg!”

„Ze heeft toch koffie gebracht bij jullie?”

„Ja, maar dat is wel een klein uur geleden, denk ik. Ze was hier maar even, hè jongens?”

„Weten jullie soms waar ze naar toe gegaan is? Jij misschien Klaus? Ze vertelt jou weleens meer wat.”

„Nee hoor, ik weet van niks.”

„Waar was jij dan al die tijd, dat je haar nu pas mist,” zegt oom verwonderd.

„Je weet hoe ik de nacht doorgebracht heb. 'k Was moe en ben in slaap gevallen,” zegt tante verslagen.

„O, dan speelt ze misschien bij een buurmeisje,” veronderstelt Klaus.

„Ga dan in elk geval vragen waar je denkt dat ze zijn kan en loop alsjeblieft hard, jongen. Karel, zoek jij ook even mee?”

„Ja moeder, we zullen de weglouster wel opsporen,” zegt deze kalm.

Maar al gauw zijn beide jongens weer terug, natuurlijk zonder Steffie.

Tante Martha is in paniek. „'k Heb zo beloofd aan Klara dat ik goed op haar passen zou,” zegt ze huilend. „Wat moeten we beginnen?”

„Je had Hildegard niet weg moeten laten gaan!” verwijt oom boos. „Die doet ook maar wat ze wil, die meid.”

„Er was een verjaardag en ze zeurde zo,” klaagt tante, „en . . . en Steffie kan toch niet zo best met haar overweg.”

„Ze had bij haar kunnen blijven,” zegt oom kort.

„Wat moeten we beginnen,” jammert tante luid.

„Ga jij in elk geval naar ons kind,” zegt oom veel zachter.

„We zullen de slee nemen en gaan zoeken op de berg.”

„Denk je . . .?”

„Je weet nooit,” zegt oom schouderophalend en dan gaat hij zich vlug klaarmaken om weg te gaan. De slee gaat mee en een deken, een lantaarn en een bel. Oom zoekt alles op.

„Jij gaat mee,” zegt hij tegen Karel.

„Mag ik ook?” vraagt Klaus.

„Nee, jij blijft thuis!” beslist oom kort.

Zo gaan ze op weg samen, de dorpsstraat door en de zijweg in naar het bos.

Tante keert terug naar de kamer. Daar vindt ze Martha weer geheel van streek. „Steffie, waar is Steffie nou?” huilt ze verdrietig.

„Mamma weet het niet, stil maar, kindje, vader en Karel gaan haar zoeken,” zegt ze vertwijfeld en ze doet haar uiterste best het meisje te sussen.

Gelukkig is Klaus er nog. Die weet Martha af te leiden en bezig te houden tot ze moe wordt en opnieuw in slaap valt.

Buiten lopen twee mensen in de sneeuw.

Ze slepen de slede samen over de ongelijke weg en gaan het bos door, de berg op langs het smalle pad. Ze klimmen en zoeken naar sporen van het vermiste meisje. Maar ze zien niets. Ze praten weinig en lopen moeizaam door.

De laag sneeuw wordt steeds dikker en de weg is slecht.

Is het niet zot om hier een kind te zoeken? Een klein meisje van net zeven jaar? Kan zo'n kind door dit weer hier lopen? Hier, waar de sneeuwjacht je ogen verblindt en je voeten wegzakken in een dikke laag sneeuw? Het is wel dwaas zo iets te denken. Toch gaan ze voort en met hun lantaarn beschijnen ze de weg en zoeken naar sporen van voetstappen in de sneeuw.

En dan opeens geeft Karel een schreeuw:

„Kijk eens, vader, daar heeft iemand gelopen, ziet u wel?”

„Ik geloof dat je gelijk hebt, jongen. Kijk, regelmatig daar en daar telkens twee voeten; daar heeft iemand gelopen, dat is vast. De kuilen zijn nog duidelijk te zien.”

„Nog even, dan was alles weer dichtgesneeuwd,” zegt Karel hijgend. „'t Is anders een tocht, hè?”

„Als dat kleine ding ook dit eind gelopen heeft, heb ik wel respect voor haar,” zegt vader nadenkend. „Maar erg ver kan ze zo toch niet gekomen zijn, Karel.”

„Nee vader, dat denk ik ook niet. Als ze maar geen ongeluk gekregen heeft met dit weer.”

„Dat verhoede God, m'n jongen. 't Is anders wel bar.”

„Hoever denkt u te gaan, vader?”

„Waarom vraag je dat?”

„U denkt toch niet dat ze echt helemaal naar huis is?”

„Dat is uitgesloten, Karel, dat haalt ze nooit! Klingel nog eens met de bel en roep nog eens!”

„Steffie, Steffie Baumler!” roept Karel hard.

Maar zijn stem is nauwelijks te horen. Het geluid van de bel dringt verder door. Als Steffie ergens zit, kan ze horen dat ze er aankomen.



Ze letten scherp op waar ze lopen en nog steeds volgen ze de sporen in de sneeuw.

„Vader, daar is een huis, ziet u wel?” roept Karel opgewonden.

„Met een lantaarn aan de buitenkant, dat betekent wat, jongen, we gaan erop af. Toe maar, nog een kleine ruk, Karel. Ik heb zo'n idee dat dit het eind wordt van onze tocht.”

„Ik hoop het,” zegt Karel hartgrondig, terwijl hij nog eens hard klingelt met de bel.

Haastig lopen ze het laatste eind en dan komen ze bijna buiten adem bij het huis aan.

Daar staat al een man in de deur. „Op zoek naar een meisje?” roept hij, nog voor zij iets hebben kunnen zeggen.

„Geraden,” roept oom.

„k Heb haar gevonden,” vertelt Walter.

„Goddank!” roept oom uitgeput.

„Komen jullie binnen en trek je jas uit. Dan zal ik vertellen wat ik weet en je het kind laten zien,” zegt Walter.

„Graag!” antwoorden beiden en dan brengt Walter hen meteen naar de huiskamer, waar Steffie rustig ligt te slapen.

Oom en Karel krijgen van Grethe dadelijk een kop hete koffie en onderwijl wordt alles verteld wat betrekking heeft op Steffie. Walter moet uitgebreid verhalen hoe hij haar gevonden heeft en op zijn schouders mee naar huis gedragen.

„'t Is toch een parmantig ding,” zegt oom, „maar ik ben ontzettend dankbaar dat dit avontuur zo is afgelopen.”

Langer dan een goed kwartier wil oom niet blijven.

„Mijn vrouw is zo overstuur,” zegt hij. „We hebben een ziek kind en nu dit. Het is te veel voor haar. We moeten zo gauw mogelijk terug, Walter. Jij en je vrouw worden hartelijk bedankt!”

Dan wordt Steffie wakker gemaakt en aangekleed. Grethe heeft haar mantel bij de kachel gehad en ook haar andere kleren gedroogd. Ze laat alles gewillig met zich doen en vraagt niets, ook niet als oom haar in een deken rolt en in de slee zet.

Buiten heeft het eindelijk opgehouden te sneeuwen.

Steffie merkt er niets van, ze ligt slapend in de slee, die door oom en Karel vastgehouden moet worden, omdat hij anders te snel naar beneden zou glijden.

8. TERUG BIJ TANTE

Terwijl oom weg is, loopt tante Martha zenuwachtig heen en weer.

De tijd kruipt voorbij. Telkens en telkens kijkt ze naar de klok en telkens loopt ze ook naar het raam. Ze tuurt de donkere avond in en luistert of ze iets hoort.

O, de spanning is groot. Ze kan het zichzelf niet vergeven dat ze zo slecht op Steffie gepast heeft. Dat ze weg heeft kunnen lopen zonder dat ze het gemerkt heeft.

Hildegard komt terug van de verjaardag. Ze heeft pret gehad en wil dadelijk gaan vertellen wat ze allemaal beleefd heeft.

Maar moeder stopt meteen haar mond.

„Vertel dat later maar,” zegt ze afwerend. „Mijn hoofd staat er nu niet naar.”

„Wat is er dan? Is Martha erger?”

„Nee, Steffie is weg!” snauwt Klaus.

„Wät?”

„Steffie is weggelopen! Jouw schuld!” verwijt Klaus.

„Máák het nou even! Wat een onzin!” roept Hildegard.

„Geen onzin. Als jij thuisgebleven was, had ze de kans niet gekregen. Jij had op haar kunnen passen.”

„Zo, is dat mijn schuld en waar is vader?”

„Die is bezig haar te zoeken, wat dacht je? 't Is erg genoeg dat ze weg is,” zegt Klaus.

Hildegard knikt en kijkt tersluiks naar haar moeder, die vreselijk nerveus is en niet weet waar ze het zoeken moet.

En dan komt ze ook onder de indruk van alles. Martha ziek, Steffie weg en vader en Karel buiten in de koude avond en de sneeuwstorm op zoek naar haar. Verschrikkelijk! En dat zij dat niet geweten heeft en pret maakte en lachte bij Vera! Ze wordt er stil van.

„Kan ik wat voor u doen, moeder?” vraagt ze zacht.

„Nee, niets,” zegt moeder kort.

Hildegard denkt aan vanmiddag. Toen heeft moeder haar gevraagd of ze wou thuisblijven en toen heeft ze zo lelijk gedaan. Ze heeft daar nu spijt van, al wist ze natuurlijk niet vooruit dat alles zo zou gaan. Hè, wat is dat nu allemaal akelig.

„Moeten de luiken niet dicht voor de ramen?” probeert ze nog eens, maar moeder schudt het hoofd en strijkt met haar hand vermoeid de losse haren achter haar oor.

Dan gaat ze in gedachten naar de keuken. Er moet toch wat eten klaargemaakt worden. Straks komen haar man en zoon moe en koud terug. Ze zullen honger hebben en willen eten. 't Is toch onmogelijk dat ze met zulk noodweer helemaal de berg opgaan.

En het kind? . . .

Wat kan haar niet zijn overkomen! Een ongeluk komt nogal eens voor in de bergen. De wegen kunnen glad zijn en hier en daar zijn de hellingen steil. Hu, ze rilt bij de gedachte dat Steffie gevallen is en niet gevonden wordt.

Dan breekt het zweet haar uit en verwezen staart ze weer naar de klok. Hoelang zijn ze nu al weg? Anderhalf uur, twee uur? Ze weet het niet; wachten is een kwelling!

Hildegard en Klaus zitten ook in spanning. De jongen springt af en toe op en loopt naar de voordeur om uit te zien.

„Vat geen kou, Klaus,” roept moeder bezorgd.

„Nee moeder,” roept hij terug.

Zijn ogen turen over de weg. 't Sneeuwt nu niet meer, maar het dorp ligt stil en wit in het avondlicht. Er is geen verkeer meer; het lijkt een sprookjeswereld buiten.

„Maar een griezelig sprookje,” denkt Klaus. Als het nu maar een goed einde krijgt, dan is alles gauw vergeten!

Hoor! Wat is dat?

Klinkt daar het geluid van een bel?

Klingklingeling! Ja, dat is vader, met Karel en . . .

„Moeder, daar komen ze!” roept Klaus.

„En . . . ? Is Steffie bij hen?” gilt moeder overstuur.

Ze duwt Klaus zonder meer opzij en vliegt de weg op, vader



tegemoet. Gelukkig zijn ze al vlakbij en dan kan tante Martha zelf Steffie zien zitten in de slee.

„Hier is het meiske weer, vrouw,” zegt vader met een zucht.

„God zij gedankt!” zegt tante en dan begint ze opeens te huilen.

Ze lopen allemaal het huis binnen. Vader draagt Steffie op zijn arm. In de kamer zet hij haar op een stoel neer en tante ontdoet haar van haar mantel.

„Waar was ze? Waar heb je haar gevonden?” vragen moeder, Hildegard en Klaus door elkaar.

„Ze lag te slapen bij Walter en Grethe op de bank,” zegt Karel. „Maar het was beesteweer op de berg.”

„Hoe kwam ze daar?”

„Walter heeft haar gevonden. Ze was gevallen, vermoedt hij. Ze zal het zelf wel vertellen, want hij heeft nog niet veel uit haar gekregen. Ze was doodmoe, dat begrijp je,” vertelt oom.

Tante knikt. Ze gaat zo maar op haar knieën bij Steffie liggen en knuffelt haar blij. „Kind, wat ben ik gelukkig dat je weer thuis bent bij ons. Zul je nu nooit, nooit meer weglopen?” vraagt ze dringend.

Maar Steffie geeft geen antwoord, verwezen kijkt ze rond. Het lijkt wel of haar tong vastgevroren zit.

„Nou eten, moeder,” roept Karel ongeduldig, „want ik rammel van de honger!”

„Ja jongen, ja, ik kom al!”

Hildegard is één en al bereidwilligheid. Ze helpt haar moeder vlug met alles op tafel te zetten en dan kunnen ze met elkaar gaan eten. Ondertussen wordt in geuren en kleuren nog eens verslag gedaan van de tocht en verteld hoe vader en Karel Steffie gevonden hebben. Ze voelen zich allemaal erg opgelucht, omdat het avontuur zo goed afgelopen is.

Na het eten brengt tante Martha Steffie naar bed. Zonder tegenstribbelen gaat ze mee naar boven. Nu ze samen zijn barst Steffie opeens los:

„U zei . . . u zei dat ik thuis was, maar dat is niet waar. Ik ben niet thuis. Thuis is bij moeder en vader, hier niet! Nee nee, ik ben niet thuis.”

„Maar Steffie, je moet toch naar school elke dag en ben ik niet je tante? En wil tante niet net zo lief voor je zijn als je moeder, nou?”

„Ja, maar u bent niet moeder,” snikt Steffie wild. „Ik wil thuis zijn boven op de berg . . .”

„Ja, dat begrijpt tante wel. Het is ook heel moeilijk om lang van huis te zijn, maar als je groter wordt, gaat het heus beter, hoor.”

„Nee, ik wil hier niet blijven, ik ga tòch terug, tòch, tòch, tòch!”

„Ja Steffie, je gaat toch terug,” zegt tante bedaard. „Er komt een dag, een mooie zonnige dag in de lente, o zo gauw, dan smelt al de sneeuw weer weg en dan gaan wij op zo'n dag samen de berg op . . . en dan gaan wij moeder verrassen en dan mag je een hele poos boven blijven. Dan hoeft je niet met tante mee terug, want dan krijg je vakantie!”

„Is dat waar?” vraagt Steffie opeens.

„Ja, dat is waar,” zegt tante. „En dan weet ik nog wat, waar jij niet aan denkt . . .”

„Wat dan?”

„Nu er zoveel sneeuw ligt, Steffie, kunnen vader en moeder op de ski's naar het dorp komen en dat zullen ze zeker doen, meiske, en dan komen ze naar tante toe om jou te zien.”

„Ja, dat is waar!” zegt Steffie, „en . . . en misschien wel met Kerstmis!”

„Misschien wel met Kerstmis, Steffie,” belooft tante, „want dan gaan vader en moeder naar de kerk en dan is de skilift vast al wel in gebruik voor de wintersport.”

Steffie zucht. „Nu ben ik toch een beetje blij,” zegt ze.

„Dat is fijn, Steffie, maar denk erom: nooit mag je weer alleen weglopen. Want kleine meisjes alleen in de sneeuw op de hoge berg, dat is heel gevaarlijk.”

„Ja tante.”

„Als Walter je nu eens niet gevonden had?”

„Stil maar, tante, ik weet het wel,” fluistert Steffie. „Ik zal het nooit, nooit weer doen.”

„Ga nu maar lekker slapen, Steffie. We zijn allemaal blij dat je weer bij ons bent, geloof je dat?”

„Ja tante, welterusten. Ik . . . ik houd toch veel van u en van Martha en van allemaal, hoor!”

„Dat weet tante wel. Nacht Steffie, lieve Steffie! Wij houden ook veel van jou, heel veel, hoor meisje.”

9. DE WITTE WERELD

De andere dag is Steffie heel erg verkouden. Ze niest en hoest dat het niet mooi meer is. En ze heeft het zo koud, ze rilt in haar lekkere dikke trui.

„Zo kun je niet naar school, Steffie,” zegt tante bezorgd, „je moet vandaag maar thuisblijven.”

„Jammer, nu mocht je net op de slee naar school. Ik wou je wel duwen,” zegt Hildegard aardig.

„Ik kan niet, atjie . . . meegaan, atjie,” zegt Steffie. „Ik . . . ik ben, atjie . . . zo . . . zo erg ver . . . atjie . . . verkouden!”

„Dat merken we,” roept Klaus vrolijk en dan schateren ze het uit. Dus gaan Hildegard en Klaus wat later samen de deur uit en Steffie blijft bij tante thuis.

Ze vindt dat heel best, want het kan haar vandaag niets schelen. Ze wil graag binnen blijven en een beetje met Martha praten. Als het tenminste mag van tante.

Buiten is de wereld helemaal wit en daarover schijnt nu al een vrolijk winterzonnetje. Steffie staat voor het raam en ziet de arresleden voorbijgaan met paarden ervoor. Er zitten kinderen in, die naar school gebracht worden en dat is erg leuk op die manier.

Het is nu heel gezellig op de weg, de bellen van de paarden klingelen aan hun hoofd. Het lijkt wel feest, winterfeest!

Nu kun je pret hebben in de sneeuw!

Nu is het veel beter dan gisteren!

Martha moet nog in bed blijven. Ze is nog een beetje lusteloos, maar ze gaat mooi vooruit. De heel hoge koorts is weg. Dat is gelukkig een goed teken.

Alles wordt weer heel gewoon en alle narigheid lijkt vergeten. Martha en Steffie spelen met elkaar. Ze tekenen en

kleuren platen en laten ze aan elkaar zien. Ze rijgen ook een lange ketting van mooie gekleurde kralen.

Zo is de morgen vlug om en dan komen Klaus en Hildegard ook weer uit school.

„We hebben vakantie tot na nieuwjaar, hoera!” roepen ze.

„Jij hoeft ook niet meer naar school, Steffie. Je hebt elke dag vrij, hoor je het?” zegt Hildegard.

„Ja, ik hoor het,” zegt Steffie.

„En weet je waarom je vrij krijgt?”

„Nou?”

„Omdat het kerstfeest wordt, dat weet je toch wel?” zegt Klaus.

„Tuurlijk,” zegt Steffie dromerig. Zal ze dat niet weten? Daardoor is immers het verlangen naar huis gekomen . . .

Het wordt kerstfeest, kerstfeest voor het eerst zo ver van huis. Ze zal nu de kerstklokken heel dichtbij horen luiden. En dan mag ze natuurlijk met tante mee naar de kerk. Het zal feest zijn, net als bij moeder en toch anders. Dat weet Steffie wel, maar ze wil er niet meer verdrietig om zijn, dat is niet aardig voor tante die zo lief voor haar is. Dat zou moeder ook niet prettig vinden. Goed dat ze niet weet hoe stout ze gister geweest is.

Wie was die aardige man die haar gedragen heeft?

Hij heette Walter en zijn vrouw, die nog net een meisje was, Grethe . . . En ze heeft het wel gezien, al denken ze misschien van niet, ze hadden ook een klein kindje!

Als het voorjaar wordt en tante gaat met haar de berg op, dan zal ze vragen of ze even naar dat huis mag. Misschien is die aardige man dan thuis. „Welbedankt,” zal ze tegen hem zeggen.

Zou hij dan vergeten zijn wie ze was? Best mogelijk, maar zij zal het hem weer vertellen.

„Ik ben Steffie Baumler, die je naar huis gedragen hebt, toen het op een dag zo sneeuwde, weet je nog?”

Dat zal ze zeggen!

De dagen gaan snel voorbij en Steffie kan alweer naar buiten. Ze speelt in de sneeuw en heeft veel plezier.

Martha is ook weer op, maar zij moet nog binnen blijven van

de dokter, omdat ze nog veel te zwak is en te weinig eet en zeker nog niet in de sneeuw kan lopen en stoeien, zoals zij. Maar gelukkig is Hildegard nu veel aardiger. Ze mag dikwijls op haar sleet zitten en dan duwt Hildegard haar.

Op een dag is er een verrassing.

Er staat een arreslee voor tantes huis en op die sleet zit Gisela met haar vader. Als ze Steffie ziet, roept ze: „We komen je halen, Steffie, je mag met ons mee uit rijden.”

„O, wat fijn,” zegt Hildegard jaloers.

„Zij mag ook mee, hè pappa?”

Haar vader knikt. „Ga maar gauw tegen je moeder zeggen dat jullie mee mogen,”

Nu, dat hoeft hij geen twee keer tegen Hildegard te zeggen. Die rent naar binnen om het prettige nieuws te vertellen en als ze terugkomt, zit Steffie al naast Gisela op de bank.

Hildegard klimt ook op de ar en dan gaat het heerlijk glijdend over de grote weg en door het bos voort.

Steffie geniet, haar ogen stralen en knusjes zit ze onder een dikke plaid naast haar schoolvriendinnetje.

„Nu mag je mee naar mijn huis,” belooft Gisela vrolijk.

„Ja, mag dat?” vraagt Steffie verrast.

„Daar komen we je toch voor halen!” vertelt Gisela verder.

„Mijn moeder wil jou zien, want ik vind je de aardigste van alle meisjes en ik vertel altijd alles aan mijn moeder.”

„Ik vind jou ook de aardigste,” zegt Steffie blij.

Het gaat in een heerlijke draf door het winterse landschap, alsmat voort. De bellen rinkelen aan het paardetuig. Het is net zachte muziek, vindt Steffie. Zachte fijne muziek, die bij de witte sneeuw hoort.

Zo gaat het voort, totdat ze bij het huis van Gisela's ouders komen. Het is bijna net eender als het huis van Steffie op de berg. Ze moeten een klein trapje op voor ze binnen zijn. En de kamer lijkt ook op moeders kamer. Steffie voelt zich er direct thuis. Ze geeft Gisela's moeder een hand.

Die kijkt haar vriendelijk aan en zegt hartelijk: „Dag Steffie, fijn dat je nu eens bij Gisela bent. Ze praat altijd over jou en jullie zitten op school naast elkaar, hè?”

„Ja mevrouw, ik wil altijd naast Gisela zitten als het van

de juffrouw mag,” knikt Steffie.

„Natuurlijk mag het,” roept Gisela. Ze pakt Steffie bij de hand en trekt haar mee het hele huis door. „Alles moet je zien, onze geiten ook, kom gauw!” zegt ze speels.

Steffie vindt het prachtig. Ze kijkt helemaal niet naar Hildegard om, maar die heeft allang een vriendje gevonden, de broer van Gisela, die juist thuiskwam. Hij heeft zijn ski's bij zich en is wezen oefenen op de berg. Daar wil hij wel een beetje met Hildegard over praten en opscheppen natuurlijk. Want iedereen denkt toch dat hij het het best kan.

Wel meer dan een uur blijven ze op bezoek bij Gisela totdat haar vader vindt dat het tijd is om terug te gaan. Ze moeten nog een flinke rit maken met de arreslee en dat is opnieuw een geweldig feest. Een feest in de witte winterse wereld!

Steffie en Gisela genieten en zitten hand in hand.

Hildegard zit achter hen met Hans, de broer van Gisela, die ook mee is gegaan.

Veel te gauw is de rit voorbij, hoewel ze er toch nog een half uur over doen. Bij het huis van Steffie's oom staat de slede stil en dan stappen de meisjes uit.

Ze bedanken en groeten en zwaaien uitbundig naar elkaar.

Het was een heerlijke middag. Voor allemaal.

Boven in de bergen is alles wit. De zon schijnt uit een helderblauwe hemel neer op die ganse grote, witte bergwereld, zodat het haast pijn doet aan je ogen. Het lijkt een wondermooi, verblindend wit sprookje, zover je maar zien kunt.

In het huis van Steffie's ouders is het stil. Geen geluid van buiten dringt er door. Alle luiken en deuren zijn gesloten en de broertjes liggen te slapen in bed.

Oma dommelt bij de warme kachel over haar breikous, die ze nog losjes in haar handen heeft.

Bij de tafel zitten vader en moeder. Vader leest een boek en rookt een pijp. Moeder borduurt aan een kledje.

„Wat missen we Steffie toch,” zegt ze zacht.

„Ja, ik denk veel aan haar,” zegt vader, peinzend de rookwolkjes nakijkend die hij uit zijn pijp blaast en zijn boek opzij schuivend.

„We moesten haar hier kunnen halen met de kerstdagen, man. Wat zou dat gezellig zijn, vind je ook niet?”

„Ja, maar je weet het toch, het gaat niet, de lift is nog een flink eind hiervandaan. Voor ons wel te doen, maar voor een meisje als Steffie te ver, Klara.”

„Ik begrijp het, maar weet je, Karl, soms verlang ik zo erg naar haar. Ik zou een lief ding willen geven als ik haar zo nu en dan eens kon zien,” zegt ze met een zucht.

„Je zult haar zien, morgen als het kerstfeest is.”

„Staan de ski's klaar?”

„Alles is in orde, Klara. We kunnen op tijd weg en misschien zelfs voor kerktijd eerst nog bij Martha en Peter langs.”

„Als het weer goed blijft en het niet opnieuw gaat sneeuwen, zoals laatst. Die sneeuwstormen zijn het ergste.”

„'t Is windstil op het moment en zover ik kon zien vanavond was de lucht helder en vol sterren, die schitterden als diamanten.”

„Je bent een dichter,” zegt Klara glimlachend.

„Misschien . . .” geeft Karl gemoedelijk toe. Hij weet het wel, hij is een natuurliefhebber. Hoog in de bergen is hij geboren en daar wil hij altijd blijven wonen ook. Hij houdt van de bergwereld, de stilte en de eenzaamheid . . . Nooit wil hij beneden in het dorp wonen. Daar zou hij immers nooit wennen!

Zo zitten ze bij elkaar, de vader en moeder van Steffie, en zij verheugen zich erop dat het morgen kerstfeest is. Het feest van de geboorte van de Here Jezus, Gods Zoon.

Ze zullen naar de kerk gaan en samen blij zijn. Samen zingen van die wondere nacht, waarin de engelen zongen „Ere zij God . . . en vrede op aarde”, ook voor hen.

Laat op de avond staat Karl voor het huis.

Het is doodstil rondom. Alleen wat losse sneeuw valt van het dak, met een zacht geluid. De lucht is zo helder, zo zuiver, de sterren pinkelen bij duizenden aan de lucht, alles in het rond spreekt van Gods majesteit.

„Kerstnacht,” fluistert Karl, terwijl hij dromerig de nacht in staart, „God, wat bent U groot!”

Dan sluit hij opnieuw de deur en weldra zijn ze allen in diepe rust. Alleen de klok tikt door: „Tiktak, tiktak!”

Zo verglijden de nachtelijke uren en komt de nieuwe dag. Al vroeg beginnen de kerkklokken te luiden. „Bimbam, bimbam,” galmen ze feestelijk. „Klingklang, klingklang!”

Dat horen ze in het dorp, maar ook in de bergen.

En de mensen kleden zich aan.

Kom, het is feest vandaag, we moeten naar de kerk.

Kom, we moeten samen God danken voor het grote feest. En samen zingen!

Kom, kom!

En ze gaan door de dorpsstraten naar de kerk.

Ze komen ook van ver, mensen die wonen in de bergen. Van niet zover en van heel ver, ze komen. Ze binden hun ski's onder en gaan omlaag met een flinke vaart. Ze willen er bij zijn, ze willen het feest voor geen geld missen. Ze gaan! Ook met de sleden komen er!

Steffie's ouders ook. Al vroeg waren ze wakker. Ze kleedden zich en aten hun brood. Daarna stonden ze haastig van tafel op. Ze hadden haast en namen gauw afscheid van oma en de kleine jongetjes.

„Voordat het donker is, zijn we terug!” beloofden ze.

Nu staan ze op de ski's, die ze goed ondergebonden hebben. En dan suizen ze omlaag langs de witte berghellingen, daar waar ze weten dat het veilig is.

Dat gaat vlug en heerlijk!

Soepel bewegen ze zich op de ski's en ze genieten ervan! Ze glijden zover mogelijk, maar het laatste eind moeten ze lopen naar het dorp, door het bos.

„Klingklang klingelangklang,” luiden de klokken.

„We komen, ja, we komen,” zeggen ze zacht in hun hart.

Maar eerst even naar onze lieve Steffie. We hebben haar zó lang niet gezien en we verlangen zo heel erg naar haar. Eerst even naar Steffie.

En dan zijn ze er eindelijk.

Ze openen de deur en daar vliegt Steffie hun al in de armen. Het gaat allemaal zo gauw en 't is allemaal zo ongekend heerlijk, zo vol uitgelaten blijdschap, dat ze er haast geen raad mee weten.

Voor iedereen lijkt het wel feest en dat is immers ook zo.

Want kerstfeest is toch voor iedereen!

Na de eerste begroeting rusten ze even wat uit. Ze praten met elkaar en vertellen over en weer.

„Heb ik het niet gedacht, Steffie?” zegt tante Martha opeens.

„Ja tante,” knikt Steffie gelukkig.

Ze is niet bij haar vader en moeder weg te slaan.

Maar dat hoeft ook niet, ze mag nu steeds bij hen blijven.

Ze gaan samen naar de kerk, tante en oom met al de kinderen.

En Steffie met haar vader en moeder. Langs de besneeuwde weg lopen ze naar de kerk.

Het is een feestelijk gebeuren voor Steffie. Tussen vader en moeder in zit ze in de bank. Ze luistert naar wat er verteld wordt en al begrijpt ze niet alles, één ding weet ze toch: Jezus, het Kindje in de kribbe, houdt ook van haar!

Daarom kan ze er blij van zingen!

En zo wordt het een fijne onvergetelijke dag voor Steffie.

Vader en moeder blijven heel lang. Ze eten mee bij tante en oom en ze praten zo gezellig met elkaar. Steffie heeft het gevoel of ze nu toch even thuis is, zo vertrouwd is haar alles.

En niemand praat over wat ze een week geleden gedaan heeft. Of toch... in 't geheim misschien, toen ze even de kamer uit was? Keken ze elkaar anders aan toen ze terugkwam? Net of ze samen een geheim hadden?

Steffie weet het niet!

Moeder streek haar even heel teer langs haar wang en 't was net of er een traan in haar oog glinsterde. Maar dat kan natuurlijk ook van wat anders zijn!

Steffie wil het moeder later zelf wel vertellen, maar niet nu, nu ze er allemaal bij zijn. Als ze eens weer een keer alleen is met vader of moeder dan... dan zegt ze het toch! Want voor altijd iets verzwijgen, dat kan ze niet.

Maar vandaag blijft het feest. Ook al gaan vader en moeder na de middag weg, Steffie is gelukkig. Naast Martha zit ze bij de verlichte kerstboom en ze geniet. Ze weet vader en moeder op weg naar het huis in de bergen. Naar oma en de broertjes, voor wie het ook kerstfeest is, net als voor haar.

Vader zal de harmonika nemen en hij zal spelen, zacht en mooi: „Stille nacht, heilige nacht”. Steffie denkt daaraan,

maar ze wordt er niet verdrietig om.

„Tante, kent u ook „Stille nacht“?” vraagt ze zacht.

Tante knikt. „Zullen we dat zingen, Steffie?” vraagt ze.

„Ja, dat wil ik graag,” zegt ze blij.

Allemaal zingen ze mee: Karel, de grote jongen, ook en oom en Hildegard en Klaus en Martha met haar fijne stemmetje. Het klinkt mooi, ook zonder vaders harmonika.

10. S L O T

De sneeuw smelt niet op de bergen. O nee, dikwijls komt er 's nachts nog meer sneeuw bij.

De laag wordt hoe langer hoe dikker. De mensen skiën op de bergen. O, ze komen overal vandaan. Ze komen met de treinen uit het buitenland en met auto's en met vliegtuigen. Ze komen allemaal naar Tirol om van de wintersport te genieten.

De mensen in het dorp zijn dat al jaren gewend. Ze weten dat de vreemdelingen komen. Ze hebben hotels gebouwd met mooie slaapkamers. Die zijn allemaal vol.

Er zijn Duitsers en Fransen en Amerikanen. Ook Nederlanders en Denen. Ja, ze komen overal vandaan en blijven een paar weken in het bergland van Oostenrijk dat Tirol heet. En ze genieten volop van een fijne wintervakantie.

In Tirol zijn skiliften gebouwd; daar kunnen de mensen mee naar boven hoog in de bergen. Ze verhuren ook ski's in het dorp en er zijn leraars die les geven aan de mensen die het nog leren moeten, die pas beginnen, en ook aan hen die het al een beetje kennen.

Het is daar in die witte wereld een drukte van belang. En dat gaat zo elke week maar door totdat het voorjaar komt.

De ouders van Steffie komen nog dikwijls op de ski's naar het dorp en altijd bezoeken ze natuurlijk Steffie bij tante Martha. En ältijd vindt Steffie het heerlijk als ze komen.

Maar ze gaat toch erg verlangen naar haar broertjes en oma. Ze wil dolgraag zelf weer eens thuis zijn en slapen in haar

eigen kleine kamertje op de zolder dat vader voor haar gemaakt heeft.

„Heb maar geduld,” zeggen de grote mensen allemaal. „Wacht maar, Steffie, het wordt eens weer voorjaar.”

Dat weet Steffie ook wel, maar het duurt zoveel weken, het duurt zo lang, dat ze haast niet meer wachten kàn!

Maanden gaan zo voorbij! Ze gaat intussen op school en kan al aardig lezen en schrijven en sommetjes maken. Dat vindt Steffie niet zo moeilijk, want ze leert heel graag.

En dan heeft ze Gisela nog en Martha met wie ze fijn spelen kan. Het geeft helemaal niet dat Hildegard zich niet meer met haar bemoeit. Die heeft haar eigen vriendinnen natuurlijk. Ze is ook al twaalf jaar geworden laatst.

Zo gaat januari voorbij en februari en dan wordt het maart. Nu wordt de zon zo warm, dat de sneeuw gaat smelten. De watervalletjes klateren weer naar omlaag, want de sneeuw dooit snel. De bergen worden weer groen en de eerste bloempjes steken hun kopjes al boven de grond.

Dan krijgt Steffie vakantie, paasvakantie!

„Nu ga ik je wegbrengen,” zegt tante Martha op een dag.

Kleine Martha mag ook mee, want ze is nu weer flink en sterk en kan best zo'n eind lopen. Ze vindt het ook een feest, want ze is nog nooit bij tante Klara en oom Karl geweest.

Vrolijk gaan ze op weg, druk pratend en blij spelend.

Ze lopen drie kwartier en dan staat tante opeens stil bij een huis.

„Ken je dit huis nog, Steffie?” vraagt ze.

Maar Steffie schudt van nee. „Is dat . . . ?”

„Ja, dit is het huis van Walter en Grethe en in dit huis ben je binnengedragen, toen, op die dag, weet je nog?”

Steffie knikt, ze krijgt er een kleur van.

„Mag ik even naar binnen?” vraagt ze opgewonden.

„Zeker,” geeft tante toe en dan klopt ze aan de deur.

Grethe doet open. „Goedemorgen,” zegt ze vriendelijk.

„Kent u me niet meer?” roept Steffie dadelijk.

Grethe kijkt haar aan en dan opeens begrijpt ze het. „Ben jij Steffie Baumler, het meisje dat . . .”

„Ja, die ben ik,” lacht Steffie.

„Kom even binnen, mevrouw,” zegt Grethe blij.

„Mag ik uw kindje zien, uw kleine kindje dat Liselotte heet?”

„Ja, natuurlijk,” zegt Grethe lachend. „Maar hoe weet jij nou dat wij een kindje hebben, Steffie, je sliep toch op de bank?”

„Haha, ik sliep niet helemaal,” roept Steffie vrolijk uit. „Ik hoorde u praten en ik zag ook wel wat, als ik mijn ogen open-deed.”

„Zo zo,” zegt Grethe opgewekt, terwijl ze naar de wieg stapt en de baby eruit haalt.

Steffie en Martha zijn meteen bij haar om naar het kindje te kijken. O, ze vinden het zo lief, ze geven het allemaal schattige naampjes en spelen een poosje met haar.

„Ik wou dat het mijn zusje was,” zucht Steffie verlangend.

Tante Martha lacht. „Misschien krijg je nog weleens een zusje, wie weet,” zegt ze vrolijk.

„Ja, dat kan best, want ik heb ook twee broertjes,” zegt Steffie. Dan gaat ze dicht bij Grethe staan. „Is... is mijn-heer Walter er niet?” fluistert ze met een hoogrode kleur.

„Mijn man? Nee Steffie, die is vanmorgen al vroeg de deur uitgegaan om te werken,” vertelt Grethe.

„O!”

„Waarom vraag je dat?”

„Nou, ik wou nog „dank u wel” tegen hem zeggen en ook tegen u, maar dat kan dan niet, natuurlijk.”

„Ik breng het wel aan Walter over, hoor,” belooft Grethe vriendelijk. „k Vind het leuk dat je hier geweest bent en je mag gerust nog dikwijls komen, hoor, maar niet meer in de winter,” voegt ze er plagend aan toe.

„Nee, vanzelf niet,” lacht Steffie verlegen.

„Kom, zullen we weer verder gaan?” stelt tante Martha voor.

„Ja ja, gauw naar buiten, kom Martha, kom!”

„Ja, kom kom!” roept kleine Martha ook en ze legt haar handje in Steffie's hand en samen hollen ze de weg op.

Maar buiten laten ze elkaar alweer gauw los, en ze klimmen en dartelen stoeiend voort. Over de bruggetjes van de waterval gaan ze, als de weg een bocht maakt.

En ze komen al hoger en hoger en kijken telkens op een open

plek terug naar het dal. Daar ligt het dorp en de huizen zijn net speelgoedhuisjes. En de auto's net speelgoedautootjes, zo klein.

De bergwereld wordt steeds groter en wijder . . . En 't is alles zo mooi, zo mooi!

Ze moeten telkens wel éven stilstaan en kijken dan samen met tante naar omlaag.

Dan eindelijk zijn ze er haast. Daar is de alpenweide al. En daar staat het huis van vader en moeder!

Niemand daar weet dat ze komt, maar daar . . . daar lopen haar broertjes Hansje en Frans. Ze spelen bij de geiten.

Steffie geeft een wilde schreeuw en holt naar hen toe. „Hier ben ik, jongens!” juicht ze vrolijk.

„Steffie, onze Steffie!” gillen de jongetjes.

Dansend en uitgelaten van pret gaan ze naar moeder die het lawaai al gehoord heeft en hen tegemoet komt. Oma die een beetje doof is, komt, niet begrijpend wat er gebeurt achter haar aan. Maar haar gezicht straalt als ze ziet wie er allemaal binnenkomen.

Wat een weerzien is dat!

Het stille huis is opeens vol drukte.

Steffie holt door de kamer en de keuken, ze wil overal heen en Martha komt haar achterna. Ze moet ook haar kamertje zien boven en door het raam kijken naar de hoge bergen, met hun witte sneeuwtoppen.

En Steffie vertelt maar, want kleine Martha mag alles weten en alles zien nu ze hier is, want ze is hier nog nooit geweest zo hoog in de bergen.

Dan eindelijk zitten ze op de bank voor het huis.

Nu moeten ze uitrusten, want ze zijn toch erg moe van al dat lopen en klimmen. Ze krijgen koele melk van Steffie's moeder. Dat is lekker voor de dorst.

„Kijk, daar helemaal in de diepte ligt het dorp, zie je wel, Martha?” wijst Steffie aan.

„Ja, wat klein, hè?”

„Jullie huis staat er niet eens op!”

„Wel waar, ons huis staat er wèl op!”

„Tuurlijk, maar je ziet het niet, helemaal niet, hè?”



„Nee, helemaal niet,” zegt Martha zacht en dromerig komt er achteraan: „Jullie wonen helemaal bij de wolken . . .”

„O nee, de wolken zijn veel hoger en de bergen ook,” weet Steffie wel.

Want waar de wolken zijn, daar zijn ook de sterren heel hoog in de lucht en als het avond is, dan is de lucht zo wijd, zo wijd!

De wereld is heel groot! Vader vertelt Steffie daarvan, heel dikwijls . . .

Vader . . . hè, die heeft ze nog niet gezien. Die werkt in het bos ver weg en die komt vanavond pas thuis. O, hoe verlangt ze naar hem.

De dag gaat voorbij en tante Martha moet weer terug naar het dorp voor het helemaal avond wordt. Dan gaan ze weg en nemen ze afscheid van elkaar.

„Tot ziens!”

„Ja, tot ziens!” roepen ze elkaar toe.

Later komt vader eindelijk thuis. Wat zijn ze blij dat ze elkaar zien. Steffie vliegt op hem toe en pakt hem stijf om zijn hals.

„Ha, die Steffie, ben je daar?” vraagt vader zacht.

„Ja, ik ben er en ik blijf een heleboel nachtjes slapen, vader,” zegt Steffie gelukkig.

Nu zijn ze allemaal weer bij elkaar en 't is net of ze nooit weg geweest is.

Na 't eten moet ze wel gauw naar bed. Maar dat is niet erg, want ze gaat slapen op haar eigen knusse kamertje boven in het huis. Tevreden gaat ze liggen. Het is nog niet helemaal donker en door de ramen kan ze de bergen nog zien. De tweelingen hebben hun witte mutsen nog op, want er ligt altijd nog sneeuw daar.

Steffie zucht, ze is moe, maar voldaan.

Want eindelijk is ze weer thuis.

Thuis . . .

In het huis op de berg!

INHOUD

| | |
|------------------------------------|----|
| 1. Het huis in de bergen | 7 |
| 2. De beslissende dag | 19 |
| 3. Bij tante | 28 |
| 4. Martha en Steffie | 34 |
| 5. Een middag om nooit te vergeten | 40 |
| 6. Een man op de weg | 47 |
| 7. Een vreselijke ontdekking | 54 |
| 8. Terug bij tante | 59 |
| 9. De witte wereld | 64 |
| 10. Slot | 71 |